Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XI Seria II-a Nr. 1771 | 4 PAGINI — 20 BANI | Sîmbătă 8 ianuarie 1955

Prietenie de nezdruncinat

OAMENII MUNCII au intrat în noul an plini de încredere în viitor, mai uniți ca oricînd în jurul partidului iubit, mai hotărîți să-și dăruiască cu pasiune forțele creatoare luptei pentru o viață mai îmbelșugată, pentru apărarea păcii. Una dintre cauzele încrederii celor ce muncesc în forța lor uriașă, în viitorul luminos al patriei noastre este unitatea de nezdruncinat dintre poporul muncitor romîn și oamenii muncii ai minorităților naționale.

Cimentarea prieteniei și frăției dintre poporul romîn și minoritățile naționale este rezultatul aplicării cu consecvență a înțeleptei politici naționale leninist-staliniste de către Partidul Muncitoresc Romîn.

Dintotdeauna partidul clasei muncitoare din țara noastră a promovat o politică de înfrățire a oamenilor muncii de diferite naționalități, demascînd și combătînd politica regimurilor burghezo-moșierești, de asuprire și învrăjbire națională, organizînd lupta comună a celor ce muncesc împotriva exploatării și asupririi naționale, pentru independența națională, pace și socialism.

In cei zece ani care au trecut de la eliberarea țării noastre au avut loc salturi de schimbări în viața politică, economică și culturală a țării care au determinat o apropiere profundă, din toate punctele de vedere, între oamenii muncii de diferite naționalități. Astăzi în țara noastră există o deplină egalitate în drepturi a minorităților naționale cu poporul romîn, egalitate consfințită de Constituția R.P.R.

Pentru toți cei ce muncesc sînt deschise aceleași posibilități largi de ridicare continuă a nivelului de trai. In conducerea treburilor de stat și obștești se găsesc astăzi numeroși oameni ai muncii din rîndurile minorităților naționale: 77 deputați în Marea Adunare Națională și peste 13.000 deputați în sfaturile populare comunale, raionale și regionale.

O pildă vie a aplicării învățăturii marxist-leniniste în problema națională de către partidul nostru este crearea Regiunii Autonome Maghiare.

Cu o deosebită vigoare a înflorit în anii democrației populare cultura minorităților naționale. 3500 de școli elementare și medii, numeroase instituții de învățămînt superior, milioane de exemplare de cărți stau azi la dispoziția copiilor și tinerilor din rîndurile minorităților naționale pentru a-și însuși — în limba lor maternă — cultura înaintată.

Aplicarea consecventă a politicii marxist-leniniste a partidului în problema națională a avut și are o influență binefăcătoare asupra dezvoltării tineretului patriei noastre. Este cunoscut că în trecut tineretul era ținta principală spre care își îndreptau exploatatorii încercările de învrăjbire națională. Astăzi tinerii romîni, maghiari, evrei, germani, sîrbi etc. din rîndurile muncitorilor, țăranilor muncitori sau intelectualilor au legat între ei o prietenie strînsă.

Iată un singur exemplu al frăției puternice ce leagă pe tinerii de diferite naționalități din patria noastră: Vasile Tătaru, romîn, Karoly Uray, maghiar, Paul Holtberger-șvab lucrează împreună la fabrica „Unio" și sînt nedespărțiți, atît în munca din întreprindere, cît și în orele libere. Felul în care se ajută unul pe altul pentru însușirea unei calificări cît mai înalte, spiritul tovărășesc care domnește în relațiile dintre ei, năzuințele lor care se întîlnesc pe același drum, toate acestea la un loc, mărturisesc concepția lor nouă, înaintată despre viață, precum și conștiința că numai uniți își vor putea înfăptui visurile lor scumpe, că numai împreună vor putea spori contribuția lor la lupta pentru înflorirea și întărirea patriei.

Tot mai puternic se manifestă în rîndurile tineretului nostru patriotismul socialist. Dragostea față de patria comună, R.P.R., îi îndeamnă pe tinerii de diferite naționalități să nu precupețească eforturile în munca pentru înflorirea ei. In cadrul întrecerii socialiste, tineri romîni, maghiari, germani, evrei și alții luptă tovărășește pentru a deveni fruntași și se ajută reciproc pentru a realiza un avînt general.

Impreună cu întreg poporul, tineretul patriei noastre și-a manifestat hotărîrea de a sprijini necondiționat Hotărîrile Conferinței de la Moscova. Tinerii din patria noastră, indiferent de naționalitatea lor, sînt dornici să muncească în pace pentru realizarea visurilor lor, dar așa cum astăzi știu să mînuiască strungul sau tractorul pentru a contribui la crearea unui avînt puternic al economiei naționale și la întărirea capacității de apărare a patriei, tot așa — la nevoie — vor ști să mînuiască și arma pentru a apăra patria iubită, măr̆ețele cuceriri ale poporului.

Un rol de seamă în lupta împotriva oricăror manifestări ale naționalismului îl au organizațiile U.T.M. Acolo unde utemiștii, sub îndrumarea organizațiilor de partid, acordă atenție acestei sarcini de seamă, dușmanul de clasă nu poate să prindă pe tineri în mrejele minciunilor sale. Tocmai de aceea organizațiile U.T.M. trebuie să acorde o atenție deosebită educației patriotice și internaționaliste a tineretului, să combată cu străşnicie orice încercare a dușmanului de a răspîndi otrava naționalismului și a cosmopolitismului și de a izola pe tineri după criteriul naționalității. Organizațiile U.T.M. nu trebuie să uite că influența propagandei naționaliste poate lăsa urme adînci în conștiința tinerilor și că a neglija educația acestora în spiritul ideilor internaționalismului proletar, înseamnă a lăsa o poartă deschisă pentru pătrunderea ideilor șovine. Organizațiile U.T.M. trebuie să lupte neîncetat pentru apropierea tinerilor de diferite naționalități, astfel ca tineri romîni, maghiari, germani, evrei etc. să lege între ei prietenii trainice bazate pe stimă și ajutor reciproc. Organizarea de coruri sau echipe artistice precum și a unor manifestări sportive care să antreneze tineri de diferite naționalități, iată doar numai cîteva mijloace care stau la îndemîna oricărei organizații U.T.M. pentru realizarea acestui țel.

Tinerii de toate naționalitățile din patria noastră își strîng și mai mult rîndurile în jurul Partidului Muncitoresc Romîn, hotărîți să participe cu însuflețire la împlinirea mărețelor sarcini care stau acum în fața poporului muncitor pentru o viață mereu mai fericită și pentru pace.

Așa procedează utemiștii

Pentru micile școlărițe

Noi am înțeles că este important ca elevele utemiste să aibă grijă și să îndrume pe cele mici, pioniere și școlărițe.

Orice sfat al nostru, orice indicație, orice poezie sau povestire citită lor stîrnește între școlărițe un viu interes și o nespusă bucurie.

O parte din timpul liber ni-l petrecem împreună. Alături de tovarășa învățătoare, mergem cu micuțele prietene la film sau la expoziție, la teatru sau la sănius.

Zilele trecute colegele Cristea Doina și Doina Ecaterina au organizat cu școlărițele un joc cu zăpadă. Pe lîngă alte acțiuni colegele Maria Bușilă și Georgeta Leonte au organizat zilele trecute și alte jocuri, instructiv-educative, ca „Lanț de cuvinte", „Vecinul din dreapta" etc.

Utemistele școlii noastre acordă o deosebită atenție educației școlărițelor și pionierelor. Adeseori le povestim prin cuvinte și expresii simple despre școlarii sovietici, despre simbolurile pionierești, despre copiii chinuiți din țările coloniale și dependente, despre viața fericită a copiilor din țările de democrație populară și din Uniunea Sovietică, despre lupta poporului nostru pentru asigurarea și făurirea unui viitor senin.

Prietenia ce ne leagă se simte pe zi ce trece. La începutul anului școlar micuța Sanda Onu era cam neglijentă și nedisciplinată, nu se purta tovărășește cu colegele ei de clasă. Sub influența ajutorului acordat de tovarășa învățătoare și de noi, Sanda a devenit astăzi una dintre cele mai bune, mai îngrijite și mai disciplinate școlărițe ale clasei.

Noi ne simțim foarte bine în mijlocul școlărițelor. In urmă cu cîteva zile de exemplu am intrat în clasă la ele. Nu știam pe care s-o ascult, la care să mă uit mai întîi; Rusu Elena și Mateescu Ivoneta îmi arătau notele de 5 care se adăugaseră la șirul de 5 primit mai de mult, Petu Doina mă ruga să merg să-i văd desenul, Lificiu Steriana mă chema să-i lămuresc o problemă pe care nu prea o înțelegea, iar Iliescu Mioara voia cu orice preț să-mi recite poezia pe care a învățat-o pentru 30 Decembrie.

Cu ajutorul nostru și al tovarășei învățătoare, fetele au dat un program artistic la căminul cultural „Steaua Roșie" iar acum ne-am hotărît să le învățăm noi dansuri, poezii și coruri.

Cu ocazia anului nou, noi, elevele clasei a X-a A, ne-am sfătuit să le facem un frumos dar: un pom de iarnă.

Colega Maria Ciocîrlan a cumpărat pentru pom jocul „Călătoria în jurul pămîntului" și „Să învățăm să desenăm", iar Serena Năvodaru jocul „1x1". Am cumpărat multe cărți și jucării.

Cu o deosebită măiestrie artistică au lucrat colegele Tilea Eufrosina și Lenuța Plugaru cățeluși și ursuleți, păpușele și jucării de tot felul, care fac pomul mai frumos, mai atrăgător.

Și pe viitor noi vom întări această prietenie străduindu-ne ca ea să fie mai interesantă, să contribuie la educarea celor mici.

GETA CHIRILA
elevă în clasa a X-a A la Școala medie de 10 ani de fete din Bîrlad

Locul inginerului agronom este pe ogor

Scrisoarea adresată ziarului de un grup de absolvenți ai Facultății de economia și organizarea agriculturii socialiste de la Institutul agronomic „Nicolae Bălcescu" din București, a găsit răsunet și în rîndul tinerilor ingineri agronomi care muncesc încă din anul trecut în gospodăriile colective. Numeroși tineri ingineri agronomi au scris ziarului nostru, arătînd în scrisorile lor, cît de frumoasă și de prețuită este munca de agronom, cît de însemnat este rolul agronomilor în lupta dusă de colectiviști pentru ridicarea continuă a producției agricole, cît de minunate sînt condițiile de viață și de muncă într-o gospodărie colectivă de care ești atașat trup și suflet și pe ai cărei oameni îi iubești și-i sprijini cu toată dragostea.

Publicăm mai jos scrisorile unor tineri ingineri agronomi din cîteva gospodării colective din regiunea Constanța.

...Și roadele muncii mele

Agronomul trebuie să fie îndrumătorul și organizatorul producției agricole în gospodăria colectivă; Și, după mine nu este răsplată mai mare pentru un agronom decît aceea de a putea vedea roadele concrete.

Muncesc în gospodăria colectivă din primăvara anului trecut. Sînt mulțumit de realizările obținute în această perioadă de gospodărie și mă bucur că ele cuprind și munca mea, contribuția pe care am adus-o și eu la dezvoltarea gospodăriei.

Pentru a obține recolte sporite, am sfătuit pe colectiviști să folosească metode înaintate în munca lor. Și ei le-au folosit. Astfel, o însemnată suprafață cultivată cu porumb a fost însămînțată în cuiburi așezate în pătrat. Regulile agrotehnice privitoare la întreținerea culturilor au fost aplicate cu strictețe, iar la porumb și floarea soarelui s-a făcut și polenizarea suplimentară artificială.

Roadele aplicării metodelor agrotehnice înaintate au fost bogate. Aproape la toate culturile producția realizată a depășit pe cea planificată. La porumbul însămînțat în cuiburi așezate în pătrat, de exemplu, s-au recoltat în medie peste 2100 kg. la hectar. Aceasta a făcut ca, pe întreaga suprafață, recolta medie să fie de 1800 kg. la hectar, adică cu peste 300 kg. mai mare decît cea planificată. De asemenea și la floarea soarelui sporul de recoltă a fost de peste 300 kg. la hectar, iar la cartofi s-a recoltat de pe fiecare hectar, cu 1500 kg. mai mult decît era planificat.

Obținerea unor astfel de recolte a răsplătit pe deplin munca colectiviștilor. Pentru fiecare zi-muncă realizată în gospodărie, ei au primit cîte 5 kg. porumb, 2 kg. grîu, 0,900 kg. floarea soarelui, apoi orz, mazăre și alte produse. Pentru cele peste 900 zile-muncă prestate de familia lui în gospodărie, colectivistul Constantin Berechet a primit o însemnată cantitate de produse. Numai porumb a dus acasă mai bine de 4500 kg. Venituri mari a primit și Dumitru Burdușanu,

Erau bucuroși colectiviștii la împărțirea veniturilor. Se bucurau de răsplata bogată primită pentru hărnicia lor. Alături de colectiviști mă bucuram și eu. Ca și Constantin Berechet sau Dumitru Burdușanu eram și eu mulțumit că colectiviștii duc acasă mii de kilograme de bucate. Recoltele obținute erau doară și roadele muncii depuse de mine în gospodărie. Și am putut să muncesc bine, să studiez și să aplic cele învățate pentru că îmi sînt asigurate toate condițiile de viață și de muncă.

De aceea, sînt mîndru că lucrez în gospodăria colectivă, că pot să contribui la creșterea continuă a nivelului cunoștințelor agro-zootehnice al colectiviștilor, la sporirea producției agricole.

GHEORGHE MIRZAC
inginer agronom la gospodăria agricolă colectivă „A. A. JDANOV" comuna Mihail Kogălniceanu

Un vast teren pentru activitatea științifică

Sînt unii absolvenți ai institutelor agronomice care fac tot ce le stă în putință ca să rămînă în institut sau la vreo stațiune experimentală. În nici un caz nu vor însă să fie repartizați undeva la sate. Aceasta, spun ei, pentru a putea, să desfășoare o activitate științifică bogată.

Dar în institut sau la vreo stațiune experimentală, agronomul lucrează în condiții cunoscute, face experiențele și cercetările în condițiile pe care le dorește el. Cu totul alta este situația pe teren, cînd agronomul nu mai lucrează în condițiile cunoscute ci în cele determinate de natură, cînd el adeseori trebuie să biruie vitregia acestor condiții și să asigure totuși reușita activității sale — obținerea unor recolte îmbelșugate.

Am absolvit în anul trecut Facultatea de organizarea și economia agriculturii socialiste din Institutul agronomic „Nicolae Bălcescu" din București. Am fost repartizat la gospodăria agricolă colectivă „Hristo Botev" din comuna Ciocîrlia de Jos. Am dorit să muncesc într-o gospodărie colectivă căci, după mine, locul unui adevărat inginer agronom este pe ogor.

Am învățat în facultate despre organizarea unităților socialiste din agricultură. În gospodărie, munca era organizată în așa fel că se acorda mai multă atenție culturilor de cîmp, neglijîndu-se celelalte culturi. Astfel, deși gospodăria avea 12 hectare vie, nu exista totuși o echipă viticolă, care să execute muncile în vie la timpul prielnic și în bune condițiuni. In vie, lucrările se făceau de toate brigăzile, dar numai după ce terminau muncile în culturile de cîmp. La fel mergeau treburile și la grădina de zarzavat. Din această pricină, atît la vie cît și la grădină erau neajunsuri. Pentru a remedia această lipsă am propus anul trecut o altă organizare. Dintre toți colectiviștii am propus pe cei care se pricepeau mai bine la lucratul viei sau la grădină și am format cîte o echipă pentru fiecare loc de muncă. Acum, atît în cîmp cît și în vie sau la grădină, lucrările au fost făcute la timpul potrivit și în bune condițiuni.

Pe de altă parte exista dezordine și în ce privește administrarea furajelor la animale. Am propus consiliului de conducere al gospodăriei să facă ordine și în această privință introducînd rațiile de hrănire a animalelor. Iar roadele furajării raționale a animalelor s-au văzut. Deși s-a consumat cu 7000 kg. ovăz mai puțin, în anul trecut animalele au crescut mai mult în greutate decît acum doi ani.

În primăvara anului trecut se pregătea terenul pentru însămînțările de primăvară. În mod obișnuit, pe aici, în asemenea cazuri, se fac arături de primăvară, chiar dacă au fost făcute arături adînci de toamnă. Am arătat colectiviștilor că acest lucru, pe lîngă că este costisitor, nu are nici-un rost, lucrarea cea mai potrivită fiind cultivația. Trei brigăzi au înțeles acest lucru și au făcut cultivația terenului; brigada a III-a a pregătit însă terenul în mod obișnuit. Rezultatul a fost uluitor: în vreme ce cultivația a costat doar 8 kg. cereale la hectar, lucrările brigăzii a III-a au costat 77 kg. la hectar.

Mulți ingineri agronomi, proaspeți absolvenți ai institutelor agronomice, socotesc că odată veniți în gospodăriile colective, n-o să mai aibă posibilitatea să studieze cărți de specialitate ca să-și ridice calificarea. Nu-i adevărat. Însăși mulțimea lucrurilor noi pe care le întîlnești pe ogoare, mulțimea problemelor care trebuiesc rezolvate, te obligă să faci apel la cărțile de specialitate, să studiezi temeinic. Iată numai un caz. Avem în gospodărie un teren care a fost desțelenit. Colectiviștii au hotărît să-l însămînțeze cu grîu. Or, este știut că într-un teren gras, bogat în azot — cum este cel desțelenit — grîul cade, ceea ce duce la o scădere a producției. Trebuia găsită o cale care să ducă la rezolvarea acestei probleme. În mod obișnuit, țăranii muncitori de aici mînă oile peste ogoare, ca să pască grînele înainte de înspicare. Aceasta nu-i însă o metodă științifică. Cercetînd cărțile de specialitate pe care le aveam, am găsit în „Fitotehnia" savantului sovietic I. V. Iakușkin, rezolvarea problemei — să se însămînțeze o cantitate minimă de sămînță, iar rîndurile să fie orientate în direcția soarelui. Aceasta dă frunzelor posibilitatea să asimileze cît mai mult și plantele se dezvoltă în mod normal.

În gospodăria colectivă există pentru orice inginer agronom care își iubește profesia și are dragoste de muncă, largi posibilități de aplicare a celor învățate în institut, a metodelor agrotehnice înaintate, există posibilități de studiu și cercetare. Toate acestea sînt posibile pentrucă, lucrînd aici, în colectivă, îți sînt asigurate condițiile de viață, ești scutit de grija zilei de mîine, avînd astfel posibilitatea să-ți ridici continuu nivelul cunoștințelor și să traduci în practică cele învățate. Gospodăria colectivă constituie pentru orice tînăr inginer agronom un vast cîmp de experiență, de organizare și îndrumare a luptei pentru recolte sporite la hectar.

GHEORGHE FIERBINȚEANU
inginer agronom în gospodăria agricolă colectivă „Hristo-Botev" satul Ciocîrlia de Jos

Impreună cu toți colectiviștii

Este mare bucuria ce o simți cînd reușești să te faci înțeles de tovarășii tăi și să-i mobilizezi la realizarea unui lucru de seamă! O asemenea bucurie am simțit și eu, ca inginer agronom, cînd am reușit să-i ajut pe colectiviști să înțeleagă rostul aplicării minimelor agrotehnice și al metodelor înaintate de muncă pentru obținerea de recolte îmbelșugate și să respecte în practică toate aceste prevederi științifice.

N-a fost ușor să mă apropii de la început de toți colectiviștii, să capăt încrederea tuturor. Deși m-au primit cu bucurie, unii dintre ei păstrau totuși o oarecare rezervă față de mine, și îndeosebi față de priceperea mea. A trebuit să le cuceresc încrederea prin muncă.

Era în perioada lucrărilor agricole de primăvară cînd am venit anul trecut în gospodărie. La însămînțatul porumbului, cînd i-am sfătuit să însămînțeze în cuiburi așezate în pătrat, mulți s-au împotrivit. „Este o muncă nefolositoare — spuneau ei — căci tot atîta porumb o să culegem". Le-am arătat însă, că nu-i chiar așa cum spuneau, deoarece aplicînd această metodă vor obține sporuri însemnate de recoltă. Le-am dovedit aceasta și cu unele articole apărute în presă despre producțiile mari de porumb obținute de unele gospodării colective care au cultivat porumb însămînțat în cuiburi așezate în pătrat. Cînd mai toți au înțeles avantajele aplicării acestei metode, au și pornit la muncă. Și din 103 hectare, cît trebuia să însămînțeze gospodăria cu porumb, 98 hectare au fost însămînțate în cuiburi așezate în pătrat. Colectiviști ca Dumitru Păun, secretarul organizației de bază U.T.M., Victoria Cozma, Atena Păun și alți utemiști m-au sprijinit puternic în munca de lămurire a colectiviștilor despre avantajele folosirii acestei metode.

Lucrările de întreținere a culturilor au fost făcute de asemenea la vremea potrivită. Porumbul și alte culturi au fost prășite de trei ori iar la bumbac s-au făcut patru prașile, precum și ciupitul și cîrnitul. La floarea-soarelui s-a făcut și polenizarea suplimentară artificială.

Colectiviștii mi-au dat apoi tot sprijinul și în rezolvarea altor probleme. M-au ajutat astfel cu aceeași dragoste să aplic metoda lui T. S. Malțev pe o suprafață de 5 hectare, sau să introduc furajarea rațională a animalelor.

Sînt bucuroasă că reușesc să-i sprijin pe colectiviști în aplicarea noilor metode de muncă sau la înfăptuirea unor inițiative prețioase, sînt mulțumită că, alături de colectiviști, îmi aduc și eu contribuția la ridicarea producției agricole, la dezvoltarea și întărirea gospodăriei colective.

MARIA-BERTHA DUȚA
inginer agronom la gospodăria agricolă colectivă „Scînteia", satul Nisipari

EXAMENELE

Odată cu primele zile ale noului an a venit și sesiunea examenelor de închidere a primului semestru, în institutele de învățămînt superior.

Pentru studenții Facultății de agronomie din Institutul agronomic „Nicolae Bălcescu" din București, examenele constituie o adevărată sărbătoare — sărbătoarea culegerii roadelor unui semestru de muncă rodnică. Ziua începerii examenelor a fost așteptată cu mare nerăbdare și de studenții anului III al acestei facultăți.

In mintea fiecărui student stăruie tot timpul lozinca „Cît mai multe calificative maxime, nici un corijent". Și așa va fi. Siguranța aceasta le-o dă felul în care au muncit de la începutul anului. Zi de zi, studenții, asistenții și profesorii au fost împreună. Au recapitulat temeinic materia. Au lămurit orice problemă care li s-a părut studenților neînțeleasă.

In fotografie: o parte din studenții anului III grupa 1507 a Facultății de agronomie își dau examenul la Genetică și Darwinism sub conducerea tovarășului profesor Manoliu Mihai și a asistentului Crăciun Teofil. Studenții Buga Lucia, Rizescu Gh., Sabod Petru și Dima Alexandru fiind bine pregătiți au obținut calificative de „bine" și „foarte bine".

Foto: DUMITRU F. DUMITRU

Însemnări

Două fabule despre noroi

I

DACĂ PĂȘEȘTI CA OAMENII

Doamna de lîngă geam, cu cizmulițe îmblănite, cochete, era — ne-a mărturisit — soție de inginer. El, soțul, fusese de aproape un an detașat la Hunedoara, iar ea — doamna cu cizmulițe cochete, îmblănite — venea din cînd în cînd să-l vadă. „Agasant drumul ăsta infinit: București-Hunedoara!".

Se mai aflau în compartiment — în afară de dumneaei — doamna cu cizmulițe — doi muncitori în pufoaice, întorși de la niște treburi pe care le avuseseră la Simeria. Hunedoreni, călătoreau și ei spre Hunedoara, de care tocmai ne apropiam. După o clipă de chibzuială, unul nu s-a putut stăpîni să nu întrebe:

— D-apăi nu-i păcat să bateți mereu atîta amar de drum? Dacă v-ați muta aci cu casa, unde vi-i bărbatul?!

Doamna cu cizmulițe îmblănite a răspuns „șifonată", cu o ușoară enervare în glas, parcă pentru a curma pofta oricui de a mai pune asemenea întrebări nelalocul lor:

— Unde! Aici? Mă-nghit noroaiele... mă omoară! — și se foi autoritară pe bancheta acoperită cu mușama.

Omul în pufoaică doar a ridicat din sprîncene. Apoi și-a coborît privirile înspre bocancii-i impregnați cu unsoare, a contemplat o clipă cizmulițele cochete de alături, și, în cele din urmă a lăsat să-i scape ca un oftat:

— Apăi, deh!

Ca și cum ar fi zis adică: păi și cu slănină în pod și cu curechiul uns?!

Mi-am amintit mereu de această întîmplare, în zilele cît mi-am plimbat pașii prin Hunedoara. Noroaie ca la Hunedoara!! Avea deci dreptate doamna cu cizmulițe („mă-nghit noroaiele...")? Am stat și m-am gîndit. Nu, totuși n-avea dreptate. Doar în acele zile în care am cunoscut orașul, drumurile sale (noroioase, într-adevăr!) m-au călăuzit spre acel impunător colos, străjuind trufaș locul: noul furnal. Aceleași drumuri noroioase — către așezările de pe dealul Chizindului, așezări ce nu mai fuseseră: noul oraș. Cu perdeluțe și flori. Cu radio și aragaz.

Hunedorenii le văd pe acestea; doamna cu cizmulițe, numai noroiul care „omoară". Iată — mi-am zis — două feluri de a privi viața...

★

De noroi se vaietă numai cei care se tîrăsc, cu privirile în pămînt, ferindu-și cizmulițele îmblănite.

O, dar dacă treci prin viață ca oamenii — cu privirea dreaptă — atunci, chiar dacă-ți mai noroiești cîteodată bocancii, ai bucuria să vezi noul nostru oraș. Cu perdeluțe și flori. Cu radio și aragaz.

E singura perspectivă din care înlături și noroiul!

II

GREU E PE ZI DE PLOAIE

Se nimerise acea din urmă săptămînă sub zodia mohorîtei muze care inspiră pe neinspirații poeți ai ploii.. Turnase, turnase fără sfîrșit, parcă în ciuda necăjiților șoferi ce aveau de străbătut noroioasele drumuri ale șantierului. Un cer plumburiu și posac, desfășurat atotstăpînitor peste valea Bistriței, părea un zid de netrecut pentru orice nădejde în zile senine.

Mă aflam, într-una din aceste triste dimineți, în centrul Bicazului, rezemat de scoarța umedă și moale a unui salcîm gîrbov. Dintr-odată, chiar în fața mea, au stopat două autocamioane greoaie, suflînd obosit și avînd caroseria toată acoperită cu un gros strat de noroi — semn al drumului străbătut. Una dintre mașini coborîse de vale, cealaltă — încărcată vîrf cu bidoane de benzină, cu saci burduhănoși și lăzi grele de brad — se pregătea de urcuș pe drumul Broștenilor. Oamenii de la volan, doi prieteni, se pare, au deschis ușițele și și-au dat ziua bună, după acel tradițional obicei al șoferilor.

— Cum e drumu-n sus, tăticule?...— s-a interesat pripit, profesional, cel care avea de urcat.

— Lăcăraie mare, măi frati-miu!— a oftat celălalt, parcă bucuros că răzbise.

— Irodania măsii!

Sudalma fusese rostită mai de grabă cu aerul gînditor al celui pe care-l pîndește o apropiată și de neînlăturat primejdie, decît cu obișnuitul năduf al omului necăjit. Și adăugă:

— Mă mai prinde dracului vreo pană... Mai că m-aș lăsa păgubaș!

De alături, pornind motorul, prietenul său îi strigă pe jumătate vesel, pe jumătate arțăgos:

— Io-te, mă, te-oi fi obișnuit numai cu asfalt ș-acu te sperii de lăcăraie! Da' ia-n să te văz cînd o fi p-acolo lacul ăla marele, și-o fi drumu' de azi la o sută de metri sub apă... Atunci să te văz, vericule! Șofer pe submarin...

Mașina se urni din loc greoaie, ostenită, urmărită cîteva clipe de viitorul „șofer pe submarin", rămas clătinînd din cap; adică: isteț s-a mai făcut și ăsta de la o vreme!

Multă vreme mi-au răsunat în urechi vorbele „hître" ale celui care o apucase devale, pierzîndu-se curînd pe după un cot priporos al Bistriței. Mă cîștigaseră. Mă cîștigase zîmbetul care se desprindea din ele; zîmbetul cu care omul știuse să înfrunte viața.

Sînt unii care se cred puternici numai pentru că știu să zîmbească pe zi frumoasă, cînd li se așterne în față șoseaua dreaptă și asfaltată. Nu asta e greu. Greu, în viață, e pe zi de ploaie, cînd ai de înfruntat noroaiele.

Atunci să zîmbești — da!

VICTOR VINTU

LITERATURĂ-ARTĂ

Zece ani de la moartea lui Romain Rolland

Gînduri pentru un mare fiu şi artist al Franţei luptătoare

I. Brăescu
prodecan al Facultăţii de Filologie
Bucureşti

„Există morţi care sînt mai vii decît cei vii" spunea cîndva Romain Rolland. Puţinora li se poate potrivi mai bine acest aforism decît lui Romain Rolland însuşi. Au trecut zece ani de la moartea lui şi personalitatea, opera lui, departe de a rămîne uitate, n-au făcut decît să capete un prestigiu din ce în ce mai mare în întreaga lume. Romain Rolland a fost în adevăr una din personalităţile marcante ale Europei şi ale lumii din prima jumătate a veacului nostru. El a dus mai departe tradiţia progresistă a poporului francez, a marilor săi înaintaşi, Voltaire, Hugo, Zola, Anatole France, care, ca şi el, şi-au închinat viaţa luptei pentru dreptate, pentru progres, pentru pace.

Născut la 29 ianuarie 1866 în orăşelul Clamecy din provincia Bourgogne, fiu al unui modest notar, Romain Rolland a făcut studii serioase de filozofie, literatură, istoria artei şi a îmbrăţişat apoi cariera didactică. A predat mulţi ani istoria artei la Universitatea din Paris. Primele sale opere literare aparţin teatrului. Intre toate genurile literare, teatrul i se părea lui Romain Rolland a fi mai ales o tribună mobilizatoare a conştiinţei maselor. El intenţiona să creeze la Paris un teatru al poporului pentru care şi scrie o serie de piese ca *„Lupii"*, *„14 iulie"*, *„Danton"*, *„Triumful raţiunii"* ş.a. cunoscute sub titlul general de *„Teatrul Revoluţiei"*. Piesele lui Romain Rolland apar într-un moment în care cultura burgheză franceză era în plină decadenţă. Iraţionalismul lui Bergson, şovinismul lui Barrès, teatrul bulevardier — erau manifestările cele mai pregnante ale culturii clasei dominante. Teatrul lui Romain Rolland, ca şi operele ce-i vor urma, apare ca o reacţiune sănătoasă împotriva curentelor decadente care încercau să pună stăpînire pe literatura epocii, pe teatru în special.

În această perioadă, Romain Rolland acordă un rol exagerat personalităţii eroice. Acest fapt se manifestă şi în biografiile unor oameni iluştri pe care le publică: *Beethoven* (1903), *Michel-Angelo* (1905), *Tolstoi* (1911).

Între 1904-1912 apar cele zece volume ale romanului *„Jean-Christophe"*, povestea unui tînăr muzicant german care intră în conflict cu societatea timpului. Romanul este o vastă frescă a mocirlei în care se cufundase societatea burgheză intrată în faza imperialismului. Romain Rolland condamnă îndeosebi naţionalismul şi şovinismul burghez. Prietenia dintre germanul Jean-Christophe şi francezul Olivier reprezintă un simbol al frăţiei între popoare în preajma războiului imperialist din 1914. Deşi în roman se resimte influenţa doctrinei non-opoziţiei a lui Tolstoi, pe care R. Rolland îl admira mult, deşi se exagerează rolul social al intelectualilor, totuşi Jean-Christophe reprezintă în ansamblu una din marile creaţii ale literaturii franceze şi universale şi dovedeşte marea dragoste şi încredere a lui R. Rolland în popor.

În 1914, în ajunul primului război mondial imperialist, apare *„Colas Breugnon"*, roman plin de vervă şi optimism, al cărui erou, un tîmplar din secolul al XVI-lea ne se impune ca un reprezentant tipic al spiritului poporului francez, cu veselia, umorul şi dragostea sa de viaţă.

Cu ocazia scrierii acestui roman, începe corespondenţa dintre Romain Rolland şi Maxim Gorki care va duce la marea prietenie ce-i va lega pe aceşti mari oameni şi scriitori ai epocii noastre.

Izbucnirea primului război mondial îi provoacă o mare durere lui Romain Rolland; de aceea el consacră toate forţele luptei pentru cauza păcii. El lansează apeluri pentru pace în toată lumea condamnînd vehement şovinismul unor scriitori germani.

Cartea cea mai însemnată, în care sînt expuse părerile sale despre război şi pace este *„Deasupra învălmăşelii"* (1915). Această carte, ca şi cea următoare *„Precursorii"*, dovedeşte dorinţa sinceră de pace a lui R. Rolland, lupta sa pentru această nobilă cauză, dar şi unele confuzii ideologice, el aflîndu-se pe poziţia de pacifist idealist.

În 1918 apare *„Pierre et Luce"* roman a cărui temă este o idilă între un tînăr intelectual şi o muncitoare care sînt ucişi într-un bombardament. Romanul demască ororile războiului, ca şi *„Focul"* a lui H. Barbusse, deşi în culori mai palide decît acesta din urmă.

Anii de după primul război mondial sînt ani de transformare a concepţiilor lui R. Rolland. Sub influenţa Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie, sub influenţa lui Maxim Gorki, R. Rolland pacifistul şi adeptul doctrinei lui Tolstoi devine acum un luptător activ pentru pace şi împotriva nedreptăţilor sociale. Dezgustat de corupţia burgheziei franceze R. Rolland se refugiază în 1922 în Elveţia, de unde nu se va întoarce în patrie decît la izbucnirea celui de al doilea război mondial, în 1939. În perioada dintre cele două războaie glasul lui R. Rolland se face auzit în lumea întreagă cu o deosebită autoritate şi influenţă. R. Rolland este preşedintele „Ligii internaţionale a luptătorilor pentru pace", este unul din cei mai activi participanţi la congresul pentru pace de la Amsterdam din 1932. El ridică glasul şi în favoarea luptătorilor de la „Griviţa", înfierează fascismul, condamnă invadarea Abisiniei. Concepţiile lui R. Rolland s-au limpezit acum pe deplin, el vede clar drumul prin care se poate obţine pacea definitivă între popoare: „Vrem pacea! Ea nu e sinceră, nu e statornică decît printr-o schimbare a ordinei sociale. Prin Revoluţie, la Pace!" (1935).

R. Rolland — cel care-şi dăduse adeziunea fără rezerve Marii Revoluţii Socialiste — îşi dă seama că existenţa Uniunii Sovietice este garanţia păcii şi libertăţii popoarelor.

In 1935 R. Rolland vizitează U.R.S.S. unde este oaspetele lui Maxim Gorki. Luînd contact cu realităţile sovietice el se convinge cu proprii săi ochi de superioritatea orînduirii sovietice, de viaţa fericită a oamenilor sovietici. Înainte de a părăsi Moscova, scrie lui I. V. Stalin: „Plec, ducînd cu mine convingerea profundă a ceea ce am presimţit venind aci: că singurul progres valabil al lumii este legat indisolubil de destinele Uniunii Sovietice, pe care trebuie să o apărăm contra tuturor duşmanilor".

Romain Rolland a fost şi un mare prieten al tineretului. Într-un articol *„Tineretul şi Revoluţia"* scris în 1927 el arată care este chemarea tineretului: „Tineretul, mai aproape de izvoarele vieţii şi de ţîşnirea lor, reacţionează în chip firesc contra piedicii, contra trecutului mort care baricadează drumul. Dacă n-o face înseamnă că-i lipseşte viaţă: e născut mort. Orice tineret sănătos şi cu o constituţie normală va fi în mod firesc revoluţionar — în sensul vital şi necesar pe care l-am dat Revoluţiei.

...Prima lui datorie este să se facă, în faţa trecutului, ambasadorul viitorului".

Opera de căpetenie a lui R. Rolland din perioada dintre cele două războaie este romanul de vaste proporţii *„Inimă Vrăjită"* (tradus şi în limba romînă după 23 August 1944). Romanul, în care e vizibilă influenţa „Mamei" a lui Gorki, descrie căutarea drumului adevărului de către Annette Rivière, care, deşi de origină burgheză, trece în tabăra proletariatului, precum şi venirea la comunism a fiului ei Marc.

În 1938 R. Rolland adaugă la ciclul „Teatrul Revoluţiei" piesa *„Robespierre"* în care dă o nouă interpretare revoluţiei burgheze din 1789, în care dovedeşte o mai clară înţelegere a rolului maselor şi al violenţei în revoluţie.

Ultimii ani ai lui R. Rolland sînt încununaţi de noul măcel în care a fost aruncată omenirea, de noua invazie a patriei sale. Deşi bătrîn, R. Rolland continuă lupta sa în favoarea păcii. El moare la 30 decembrie 1944, în vîrstă de 78 de ani. Cu toate că războiul nu se terminase, R. Rolland a putut să întrevadă zdrobirea fascismului, împotriva căruia luptase cu atîta energie.

Figura luminoasă a lui R. Rolland, simbol al luptei pentru pace, al luptei contra fascismului, este astăzi un exemplu demn de urmat de toţi cei care doresc pacea şi binele omenirii.

LUCRĂRI PLASTICE INSPIRATE DIN VIAŢA NOUĂ A POPORULUI

Cei care au vizitat pînă acum Expoziţia anuală de stat a artelor plastice, care s-a deschis nu de mult în sălile Muzeului de artă al R.P.R., au avut prilejul să se convingă de progresele dobîndite de artiştii noştri pe linia oglindirii cît mai emoţionante a vieţii. În direcţia lărgirii sferei de aspecte ale realităţii din care s-au inspirat — viaţa noastră nouă, oamenii harnici — constructori ai unei vieţi fericite.

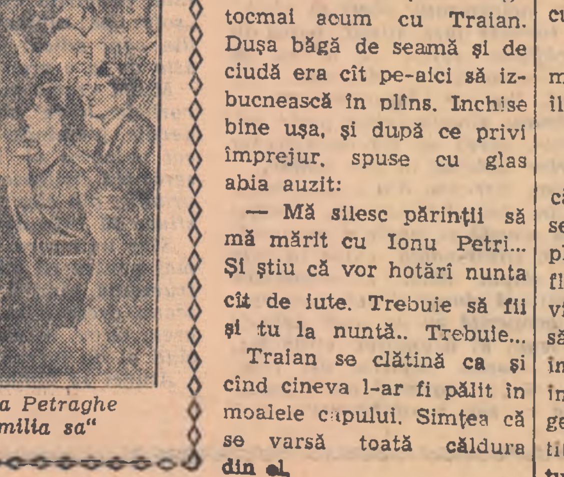
TIBOR SZERVATIUS „Muncitor forestier"

COSMA ION „Ţărani muncitori romîni în vizită la un colhoz"

M. H. MAXY artist emerit al R.P.R.

„Mama eroină Aspra Petraghe sărbătorită de familia sa"

N U N T A

Andrei Ardeleanu

Rozalia îşi mărita fata după Ionu Petri, feciorul preşedintelui de la colectivă şi era bucuroasă peste măsură că se încuscreşte cu oameni de seamă, a căror viţă se trage din butucul satului. Mesele erau pregătite din vreme, băutura cumpărată. Numai nuntaşii lipseau, dar şi ei trebuiau să sosească şi erau aşteptaţi.

Duşa, îmbrăcată în haine de mireasă, stătea aplecată peste tîrnaţ şi voia să prindă cu tot dinadinsul picurii de apă care se desghiocau din sloii prinşi în straşina casei. Cozile ei groase, despletite de la jumătate, mîngîiau sînii tari ce se rotunjeau sub pieptăraşul nou-nouţ încheiat numai la doi nasturi de jos. Cînd se apuca feciorită visa la un flăcău cu cămaşa de in înflorată, care să semene cu făt-frumos din basmele bătrîneşti. Cu doi ani în urmă făt-frumos i-a ieşit în cale: era un tractorist înalt, cu ochii mari şi cu buza de sus crăpată într-o parte şi vindecată aşa. Traian, tractoristul, purta şapca apăsată pe ceafă, iar sub cozorocul ei erau întoarse cîteva şuviţe de păr. Duşa păstra în suflet chipul drag, iar amintirea lui era întotdeauna ca o mîngîiere blîndă care răsplătea toate necazurile.

Pe Ionu Petri parcă ceasul rău i l-a scos în cale ca să-i tulbure dragostea ei. Traian tocmai fusese dus la o şcoală de partid. Duşa a jucat într-o duminică ultimele dansuri cu Ionu Petri şi asta pentru că era socotit printre jucăuşii de frunte din sat. Ion s-a rugat să-i îngăduie s-o petreacă acasă şi Duşa nu s-a împotrivit prea tare. Însă cînd au rămas în prag el a sărutat-o cu de-a sila, iar apoi s-a lăudat că nu este fată prin împrejurimi pe care să n-o fi sărutat. A umplut tot satul că Duşa va fi a lui. Nimeni nu l-a crezut pînă într-o zi cînd Ionu a venit cu tată-su în peţit. Părinţii Duşei s-au învoit repede. Acum urma să aibă loc nunta.

Duşa se întoarse în casă.

— Nu mă da mamă după Ionu Petri... Nu mă da după el!...

— Ai de mine, fata mamii, se miră Rozalia. Ascultă-mă şi nu mă năcăji atîta. Trebuie să te măriţi după Ion, că doar nu eşti proastă să dai norocului cu piciorul. Ş-apoi aşa fecior n-o să-ţi pice în vecii vecilor. Tu n-o să te duci după fie cine şi-o să rămîi nemăritată...

Duşa nici nu voia să audă. Ţinea morţiş una şi bună.

— Nu mă duc mamă după Ionu Petri nici de s-ar aprinde tot satul... Nu mi-i drag... Mie Traian îmi place aşa cum îi...

Rozalia îşi pierdu cumpătul şi nu se mai putu stăpîni să vorbească molcom cu Duşa. Începu cu sudalme şi ocări:

— ...Vedem noi cine porunceşte în casa asta! Vrei să te duci după o mînă spartă, după un fluieră vînt, după...

Nu mai găsi cuvinte şi de ciudă simţi că se îmbată de cap. Inima îi zvîcnea puternic, sîngele îi împurpura obrajii. Trebui să se lase pe pat. Lumina i se întuneca în priviri şi începu să tremure toată. Duşa sări, o descheie la gît şi-i puse mîna ei rece pe fruntea înfierbîntată. Rozalia îşi reveni repede şi începu să drăcuie din nou.

— Doamne, tună în capu' tău sec! După cîte văd, ţi-ai pus în gînd să mă bagi în pămînt pînă în primăvară, păseamă, îţi lipseşte o doagă din cap, da' o să ţi-o pună la loc tată-to cu pumnii... O să-ţi arate el, de-o să vezi numai tractorişti înaintea ochilor...

★

Rozalia dorea să-şi mărite fata după Ionu Petri. Se lăudase pe la vecine şi zvonul nunţii lor se lăţise prin sat, iar femeile rele de gură sporovăiau pe la colţuri de parcă aveau mîncărici pe limbă. Duşa încerca să-şi închipuie ce zice Traian despre vorbele care umblă prin sat. Poate că ridică din umeri şi spune în zicale aşa cum are el obiceiul atunci cînd e necăjit şi nu vrea să se arate:

— Apoi... gura satului numai pămîntul o poate astupa...

Duşa se temea ca Traian să nu se întîlnească cu Ion şi să se ia la bătaie ca proştii în tîrg. Ion era în stare să se ia la harţă cu omul pentru fiece. Sătenii spuneau despre el că „o să-l domolească nevasta după ce se va însura..." Pe cînd despre Traian nimeni nu vorbea în batjocură. Cînd venea vorba despre el, sătenii grăiau cu mirare şi cu glas bun:

— ...Unde pune tractoristu' nost' mîna, nu rămîne lucru nefăcut... Dacă-ţi ară Traian, poţi dormi liniştit: toamna scoţi cinci mii de kile la hectar...

Şi rareori cînd Traian îşi punea un dor la inimă şi nu-l putea împlini. Atunci ochii lui mari şi îndărătnici căpătau întrînşii ceva înfricoşător, privirea îi lucea întunecat de parcă toată lumea ar fi stat în ceea ce dorea el să facă. Dacă se întîmpla să-l laude cineva şi să-i spună că e „om bun" Traian nu-l băga în seamă şi-i întorcea vorba rîzînd:

— Numai dracu-i rău că n-are sac să mă ducă...

Nici o zi din viaţa lui Traian nu trecea în zadar. Uneori era necăjit şi mînios, frămîntat de un neastîmpăr ciudat. Atunci, peste frunte, curmeziş, i se incrustau trei cute mici care se uneau între ochi la rădăcina nasului. Alteori era senin şi vesel ca un copil. Într-o duminică din miezul verii cînd ceteraşul era bolnav, Duşa s-a dus la plimbare cu Traian. Din sus de sat s-au aşezat la umbra unui măr crescut pe dunga şanţului. Adia un vînt călduţ care aducea un miros plăcut de salcie proaspăt zdrobită. Ea şi-a lipit obrazul de obrazul lui Traian. Răsuflarea lui caldă şi obrazul aspru o făceau să simtă o plăcere uşor dureroasă şi dulce totodată. În ochii lui strălucea o rugă mare căreia nu i se putu împotrivi. Îşi lăsă capul pe braţul lui şi-şi închise ochii pe jumătate, iar Traian o sărută apăsat. Apoi tăcură ca şi cînd s-ar fi temut să nu tulbure clipa aceea în care-şi auzeau inimile cum bat. Privirile lor se căutau una pe alta, iar ochii se umpleau de fierbinţeala unor dorinţe neîmplinite. Traian vorbi mai întîi: o întrebă dacă nu vrea să fie a lui pentru totdeauna, dacă nu vrea să-i fie nevastă?...

Duşa simţea cum îi suie sîngele în obraz. Îi răspunse apropiindu-se mai tare de el şi mîngîindu-i obrajii cu palma. Traian o cuprinse peste umăr şi-o sărută pe ochi întocmai ca şi cînd ar fi dorit să-i soarbă în piept privirea ei de fecioară...

În clipele aspre ale vieţii amintirile plăcute o făceau pe Duşa să plîngă aproape totdeauna. Ţinea minte toate lucrurile care îi plăceau lui Traian. Pînă şi ţigările care îi plăceau cel mai mult, le ţinea minte şi pe măsură ce treceau zilele simţea că fără Traian lumea n-are nici un rost, că făr-de el nu-i de trăit.

De cînd venise vorba să se mărite după Ion, Rozalia n-o scăpa de fel din ochi, de teamă să nu fugă cu Traian. In seara logodnei îi şi spuse:

— Să nu te puie sfîntu să fugi cu tractoristu' că te zdrobesc în bătaie... Dacă faci una ca asta, în casa mea n-ai ce căuta... Unde te prind pe drum, sar la tine şi te fac de minune în faţa satului, de-o să ţi se ducă vestea...

Duşa se gălbeni ca şi cînd ar fi primit o palmă pe nedrept, însă glasul Rozaliei nu îngăduia împotrivire. Pe uşă tocmai intră Ion împreună cu tată-său, cu mă-sa, urmat de neamuri şi de prieteni. Rozalia se potoli dintr-odată ca să nu afle tot satul că trăiesc rău în casă. Se aşezară cu toţii în jurul mesei pregătite din vreme şi se puseră pe băut, pe mîncat, pe glume şi poveşti. Un prieten de-al lui Ion se ridică şi închină în cinstea celor ce „se vor uni de-a lungul vieţii" apoi goli paharul. Ion rîse tare ca să i se vadă „dintele de aur" dintr-o parte. In clipa următoare uşa se deschise şi apăru Traian aplecîndu-se puţin ca să nu se lovească de pragul de sus al uşii. Buza lui crăpată, dădea impresia că surîde batjocoritor:

— Bună petrecere!

— Bună să-ţi fie inima, făcu Duşa înaintea tuturor. Ochii i se aprinseră dintr-o dată, ceva străfulgeră în privirea lor, iar buzele pline şi umede tremurară uşor.

— Haide, şezi... Ţi-am lăsat locul cel mai bun, ici lîngă mine...

— Acolo mi-se şi cade, răspunse Traian cu înţeles, în timp ce ochii i se aprindeau într-o sclipire şăgalnică.

Ionu Petri îi aruncă o privire piezişe. Înăuntru se lăsă o tăcere aşa de mare încît se auzea numai clămpănitul fălcilor. Prietenul lui Ion care încremenise cu paharul gol în mînă, strigă ca să întoarcă vorba.

— Să se sărute viitorii miri!

— Dar oameni buni, numai la nuntă se sărută mirele cu mireasa...

— Să se sărute şi la logodnă... Să se sărute!...

Ionu Petri se ridică şi-şi măsură logodnica din ochi. Duşa avea cozile împletite cunună peste cap, fruntea uşor bombată, pieliţa obrajilor rumenă, buzele răsfrînte înafară, trupul subţiratic şi plin de ispite de parcă ar fi fost vrăjită de ursitoare ca să placă flăcăilor. Ion îi aruncă lui Traian o privire batjocoritoare aşteptînd să se ridice Duşa, dar ea nu se clintea de parcă o putere neîndurătoare o ţinea ţintuită de scaun. Ion se plecă şi-o sărută pe obraji.

Alt sărut cu de-a sila...

Buzele Duşei se schimonosiră într-un zîmbet strîmb. Gropiţele din obraz i se adînciră. Se scutură încet, ca şi cum sărutul lui ar fi fost un drob de ghiaţă căzut pe o plită încinsă. Rozalia crezu că Duşa se scutură de plăcere şi-o privi printr-o perdea tulbure de lacrimi care îi umezeau ochii şi trezeau amintiri de pe vremea cînd se măritase şi ea. Avea în toată fiinţa ei, mulţumirea, căldura şi mîndria unei mame vrednice.

Traian parcă sta pe spini Acum îl durea cumplit gîndul că Duşa s-ar putea mărita cu Ion. În ochi avea o strălucire tăioasă şi plină de împotrivire. Mînia stăpînită se răzvrătea în el şi avea un chef sălbatic să se ridice de la masă şi să-l pălmuiască două ceasuri la rînd, apoi să-l scuipe în obraz, dar parcă privirea Duşei îl oprea. Simţea că pentru el şi pentru Ion, căsuţa aceea bătrînească cu ulcele la grindă şi cu miros de busuioc şi calapăr, nu-i destul de largă. Privirile mesenilor care se uniră întrebătoare, îi lăsau o strîngere de inimă. Îşi luă şapca şi ieşi fără să ţină seama de rugăminţile celorlalţi. După obiceiul din sat, Duşa îl petrecu în prag. Rozalia îşi căută de lucru şi ieşi pe nevăzute în tindă. Se temea să n-o facă de ruşine fata şi să fugă tocmai acum cu Traian. Duşa băgă de seamă şi de ciudă era cît pe-aici să izbucnească în plîns. Inchise bine uşa, şi după ce privi împrejur, spuse cu glas abia auzit:

— Mă silesc părinţii să mă mărit cu Ionu Petri... Şi ştiu că vor hotărî nunta cît de iute. Trebuie să fii şi tu la nuntă.. Trebuie...

Traian se clătină ca şi cînd cineva l-ar fi pălit în moalele capului. Simţea că se varsă toată căldura din el.

— Nu, nu! Lucrurile nu trebuie să ajungă pînă acolo...

Mai mult nu era în stare să grăiască de parcă i-ar fi îngheţat limba-n gură. Sări de pe talpa casei şi se pierdu prin noapte cu paşi nesiguri. Duşa îl petrecu îndelung cu privirea. „Nu, nimeni nu va putea opri dragostea noastră... Niciodată nu mă voi mărita cu Ionu Petri..." îşi zise ea zdrobind o boabă de lacrimă în colţul ochiului. Apoi intră înăuntru izbind uşa în urma ei cu atîta putere încît toată casa se cutremură...

Cocoşul salută revărsarea dimineţii. Rozalia se sculase de la miezul nopţii ca să deretice prin casă. Duşa îmbrăcată în haine de mireasă stătea cu fruntea lipită de sticla ferestrii. Afară se făcea ziuă. Din înălţimi fulguia cu legănări domoale. Fulgi mari pluteau prin aer şi tremurau în razele slabe de lumină care se furişau prin fereastră. Duşa stătea şi privea liniştită; în adîncul ei se vedea că plînge. Gîndurile i se învălmăşeau în minte, apoi se scufundau în suflet ca să mocnească acolo şi s-o chinuiască fără îndurare Pe Ionu Petri nu l-a preţuit şi nici nu l-a iubit vreodată. Ce va şti cere de la viaţă alături de un bărbat pe care nu l-a dorit niciodată? Oare pentru asta a pus atîta trudă să-şi facă perne cu ciur, pentru asta şi-a cusut şorţul cu flori şi şi-a ţesut ţoale scumpe în douăsprezece iţe, pentru asta a aşteptat cu atîta nerăbdare vremea măritişului, ca să se ducă după un om pe care inima ei nu l-a ales?...

Încă din duminica aceea din miez de vară Duşa i-a jurat lui Traian dragoste pentru totdeauna, i-a jurat din suflet, fără cuvinte.

Traian...

Chipul scump îi stăruia din nou în minte înseninîndu-i ochii şi gîndul. Dăunăzi fotografia lui fusese publicată în ziarul regional alături de scrisoarea prin care chema la întrecere pe toţi tractoriştii din regiune. Prietenii lui de la S.M.T. strîmbau din cap.

— E greu să te iei cu Traian la trîntă... Al dracului de greu...

Duşa şi-l aminti pe Traian cum se opreşte cu tractorul în capătul lanului. Doi cosaşi deschid uliţă largă prin grîu. Traian aşteaptă sfărîmînd un spic în palmă ori zdrobind un bob de grîu între dinţi. Cînd uliţa e gata sare pe tractor şi porneşte la secerat. În urma lui cîmpul rămîne pustiu iar pămîntul îşi cîntăreşte rodul adunat în snopi...

Duşa simţea că o doare capul. Se întoarse de la fereastră galbenă de osteneala gîndurilor. Şi deodată toate lucrurile din casă îi părură făcute pe dos şi nimic nu era la locul lui. Pernele, ţoalele, busuiocul şi ulcelele din grindă—toate îi păreau fără rost. Se opri o clipă înmărmurită: de afară răzbăteau zurgălăii cailor de la săniile care veneau după mireasă. Îşi aruncă din nou privirea prin fereastră. Vreo zece sănii cu caii cei mai focoşi din sat, împodobiţi cu zurgălăi şi cu fişii de hîrtie de toate culorile, se rînduiau în curte. Un flăcău cu cuşma turtită pe ceafă, strînse cu putere cuţitul din cingătoare şi chiui atît de tare încît se cutremură fereastra. Nănaşii sfîrşeau urarea cu care cereau mireasa şi Duşa trebui să iasă afară. Fulgii cei mari de zăpadă îi cădeau pe gene, pe obraji, pe buze, ca şi cînd ar fi dorit să-i stîmpere fierbinţeala sufletului. Un val de aer rece o îmbrăţişă, iar Duşa începu să tremure uşor sub sărutul aspru al iernii. Suflarea i se îngreuna din cauza încordării stăpînite şi parcă cineva o strîngea peste piept gata s-o înnăbuşe cu zile. O femeie se cruci către celelalte.

— Cum se schimbă toate cele şi nimic nu mai rămîne din rînduirea veche... Dumnezeule, nici oamenii nu mai sînt cei de altă dată... Uite-o că nici nu plînge cînd se desparte de casa părintească!?...

Duşa era prima fată din sat care nu plîngea Se urcă în sania din faţă şi se aşeză lîngă mire mergea la cununie cu Traian în gînd... Săniile porniră una cîte una spre biserică. Rozalia se înţelesese cu preotul să facă mai întîi cununia religioasă.

— La altar se leagă oamenii în faţa lui dumnezeu să trăiască în pace toată viaţa, îi spuse Rozalia. Şi-apoi cununia asta nu se mai poate desface în vecii vecilor. Odată cununaţi cu popa, aşa rămîn. La sfat ne-om duce noi că mai avem vreme Acum e tare rău drumul să te duci pînă-n satu' vecin...

La început popa şovăi dar cînd Rozalia îi spuse că n-o să rămînă nici el cu mîna goală, nu zise nimic.

Acum Rozalia şedea în sanie mîndră de isprava ei. Petrea — socrul mare, stătea în picioare în mijlocul săniei. Cu mîna stîngă se sprijinea de umărul Rozaliei, iar în mîna dreaptă avea o sticlă. Chiuia cu glasul lui răguşit, lăngănea sticla şi stropea cu horincă pe fiecare trecător.

În faţa bisericii săniile se opriră. Întîi intră mireasa, apoi mirele, iar după ei nănaşii, socrii, urmaţi de neamuri, de săteni, de fete şi flăcăi. În faţă o maică sfîntă aşezată între două luminări de ceară care sfîrîiau, binecuvînta nuntaşii. Din cădelniţă se înălţau rotocoale de fum de tămîie spre sfinţii zugrăviţi pe tavan. Preotul aştepta la altar. Cînd se apropiară mirii, glasul lui răsună puternic şi grav în liniştea aceea grea. Către sfîrşitul slujbei cuvenite se apropie de mire şi-l întrebă:

— Din dragoste curată şi nesilit de nimeni te însori cu roaba lui dumnezeu Duşa?

— Din dragoste curată şi nesilit de nimeni, murmură Ion. Preotul îi dădu cununa s-o sărute apoi i-o îndesă pe cap şi se întoarse spre Duşa:

— Din dragoste curată şi nesilită de nimeni te măriţi cu robul lui dumnezeu Ion?

Răspunsul întîrzie... Duşa îşi plecă ochii. Preotul îi mai puse odată aceeaşi întrebare. Duşa îşi ridică ochii, îl privi scurt apoi răspunse răspicat:

— Nu!...

Preotul păli de-a binelea şi rămase prostit, cu gura căscată. De treizeci de ani de cînd slujea biserica nu i se întîmplase aşa ceva şi nici nu auzise să se fi întîmplat vreodată. Oamenii începură să vorbească între ei, flăcăii se ghionteau pe ascuns, iar Rozalia arunca priviri speriate în stînga şi-n dreapta de parcă ar fi dorit să ceară sprijin. Cîteva babe ieşiră făcînd cruci. Ion împreună cu neamurile lui, părăsiră biserica şi se urcară în sănii, iar Duşa cu ai ei rămase pe jos Rozalia plîngea de ruşine şi-ncepu să blesteme. Duşa mergea liniştită şi ochii îi surîdeau în ciuda tuturor: ştia că la colţul uliţei, Traian o aştepta de mult...

Cetăţeni mici dar harnici

De după gardul cel nou din marginea şoselei ce şerpuieşte pînă departe, pe dealul cel mare ce duce la Drănic, cîţiva şcolari discută aprins cu profesorul lor. Dacă nu ai fi atras de zgomotele jocului de copii, ai trece fără să-ţi arunci privirea către această frumoasă clădire în care zeci de copii ai ţăranilor muncitori din Padea vin să primească lumină, să dezlege slovele, să înveţe carte.

Aci pe Valea Jiului, la o depărtare de zeci de kilometri de Craiova, se duce o activitate vie pe tărîmul ştiinţei, dar o activitate cu totul deosebită. Şcolarii cu ajutorul profesorului lor C. Costăchescu învaţă să deslege tainele naturii şi să aplice în viaţă — după posibilităţile lor — bogata experienţă miciurinistă.

Miciuriniştii din Padea au început activitatea lor numai pe cele două ronduri din faţa şcolii. Şi rezultatele au fost din cele mai bune. Pe cei cîţiva zeci de metri pătraţi s-a făcut pentru prima dată altoirea cîtorva puieţi de pomi fructiferi şi cultivarea numeroaselor plante care nu creşteau în această regiune.

Nevoia de a avea o grădiniţă care să corespundă cerinţelor mereu mai pretenţioase ale copiilor, se făcea simţită din zi în zi. Cu sprijinul profesorului lor, micii miciurinişti au căpătat o suprafaţă de teren de vreo 2.500 metri pătraţi.

Acest loc trebuia să devină lotul lor experimental. Şi zi de zi, munca însufleţită a tinerilor pionieri se transforma în realizări. Azi un par bătut, mîine un fir de sîrmă întins şi locul părăginit de altă dată a devenit o adevărată grădină, sau cum îi spun unii, un frumos cîmp de experienţă.

★

Seara îşi lasă valul ei ca de smoală peste sat, cuprinzînd încet, încet depărtările. La Şcoala elementară din Padea, pionierii se pregăteau. Aveau adunare de unitate în care cu toţii trebuiau să ia o hotărîre pentru începerea activităţii pe cîmpul de experienţă. Tovarăşul profesor Costăchescu le explică pionierilor noul asolament ce va fi introdus, precum şi lucrările de bază care vor constitui tema experienţelor lor.

Lui Florea Tiţă, pionier fruntaş, i s-a încredinţat cultura porumbului; lui Marin Cîrstea cultura grîului ramificat, iar lui Elena Radu cultura legumelor. Şi aşa rînd pe rînd, fiecărui pionier i s-a încredinţat cîte o lucrare.

Cum să înceapă munca, se întrebau copiii? Aşa la întîmplare? Nu se poate! Era vorba doar de o experienţă, care trebuie să-şi arate roadele la sfîrşitul anului. Era necesar deci să aplice regulile agrotehnice cele mai înaintate în lucrarea pămîntului, să execute hibridările vegetative în vederea obţinerii de noi soiuri.

Florea Tiţă şi Elena Radu au fost cei dintîi care au început lucrările. Florea Tiţă auzise de la profesorul lui şi a citit şi în ziare că cel mai bine este să însămînţezi porumbul în cuiburi aşezate în pătrat şi să faci polenizarea suplimentară artificială. N-a stat mult la îndoială, a mai cerut unele lămuriri profesorului şi s-a apucat şi el să-şi facă cultura după această metodă.

Munca lui Florea Tiţă a început să-şi arate roadele. Cele două culturi comparative arătau roadele acestei noi metode, iar peste trei luni a recoltat de pe lotul însămînţat cu porumb, în cuiburi aşezate în pătrat şi polenizat artificial, peste 3.500 kg. porumb la hectar (raportat la suprafaţa lui mică).

Mulţi ţărani muncitori din sat au aflat despre această metodă şi au venit să ceară sfaturi profesorului Costăchescu, pentru a o folosi şi ei. Cît de mîndru s-a simţit „tînărul agronom" Florea Tiţă cînd într-o zi, alături de profesorul lui, explica ţăranilor din întovărăşirea agricolă din comună, această metodă. Toamna bucuria lui a fost şi mai mare; întovărăşiţii din comună au obţinut aproape 3.500 kg. porumb la hectar şi aceasta în cultură mare.

Marin Cîrstea a muncit şi el poate mai bine ca mulţi alţi pionieri şi cultura lui de grîu ramificat — introdus pentru prima dată — a dat roade. Grîul a crescut mare şi a făcut spicul şi boabele mari.

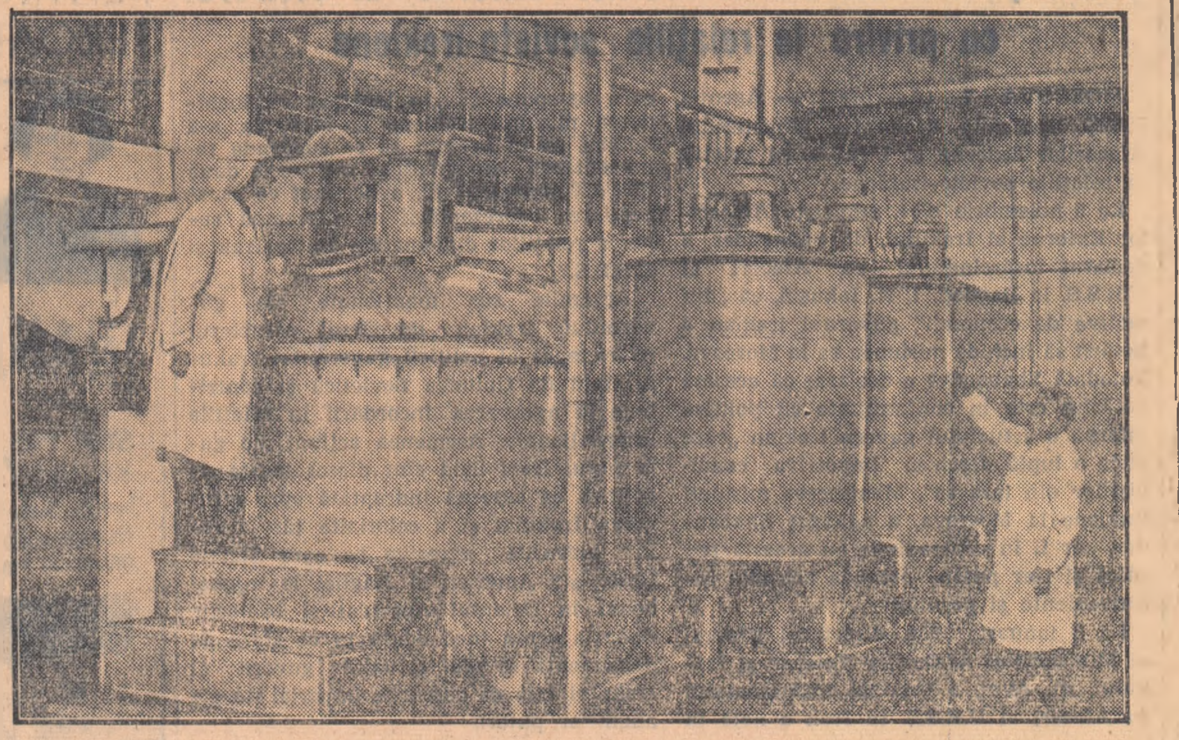
S-a încercat şi plantarea cartofului de vară şi cu toate că în Padea sînt condiţii aspre de climă ea a reuşit cu succes. Pionierii Marin Nicola, Cornel Ciocîrlă şi Dumitru Goanţă au depus mult suflet pentru reuşita experienţei. Nu mică le-a fost bucuria cînd la terminarea experienţei, în fişa de concluzii generale au putut scrie: în raionul nostru, plantarea cartofului de vară poate reuşi.

Experienţa cu legumele, de asemenea a reuşit. Comparativ ei au executat experienţe cu mazăre „Victoria", linte şi năut pe parcele îngrăşate şi lucrate după cele mai avansate reguli agrotehnice şi pe parcele neîngrăşate. La mazăre ei au obţinut pe parcela îngrăşată 2.500 kg. la hectar şi recolte sporite la celelalte plante legumicole. La cultura de floarea-soarelui „Jdanov", pe care ei au polenizat-o suplimentar, au obţinut un spor de aproximativ sută la sută.

Experienţele micilor miciurinişti au fost cunoscute peste tot. La expoziţia pe care ei au deschis-o în sat mulţi vizitatori au admirat munca lor. Numeroase mostre din recoltele obţinute de pionieri au fost expuse şi la expoziţia raională.

Acestea sînt primele rezultate cu care se mîndresc micii dar harnicii cetăţeni din Padea.

Corespondent
LULU SOLOMON

★

„Tot ce-i mai bun pentru micuţii noştri. Pentru ca ei să crească sănătoşi, puternici, nimic nu-i prea mult".

Anul trecut a intrat în funcţiune la Rîureni, regiunea Piteşti, noua fabrică de sucuri naturale din fructe. Instalaţiile moderne, sosite din Uniunea Sovietică fac posibilă fabricarea de cantităţi mari de suc natural, un aliment ideal pentru copii în tot timpul anului. In clişeu: instalaţiile de pectină ale fabricii.

★

Pentru continua sporire a producţiei bunurilor de larg consum

Intr-o convorbire avută cu un redactor al Agenţiei Romîne de presă „AGERPRES" privind sarcinile întreprinderilor din industria uşoară în noul an de muncă, ultimul an al cincinalului, tov. Alexandru Sencovici, ministrul Industriei Uşoare, a spus printre altele: In perioada care a trecut de la Plenara lărgită a Comitetului Central al P.M.R. din august 1953, întreprinderile industriei uşoare au obţinut o serie de succese însemnate în sporirea producţiei bunurilor de larg consum, a îmbunătăţirii calităţii produselor şi a reducerii preţului de cost.

Noul an de muncă care coincide cu apariţia Hotărîrii partidului şi guvernului privind desfiinţarea sistemului de aprovizionare pe bază de cartele şi raţii şi trecerea la comerţul desfăşurat pune în faţa celor care muncesc în întreprinderile industriei uşoare sarcini mult sporite, ele cerînd valorificarea rezervelor interne ale întreprinderilor, îmbunătăţirea muncii organizatorice în întreprinderi, în cadrul direcţiilor generale industriale şi a organelor de control din minister.

Pentru a pune la dispoziţia oamenilor muncii cantităţi tot mai mari de mărfuri industriale de calitate superioară şi la preţuri mai scăzute, este necesar să se creeze o abundenţă de bunuri de consum pe baza creşterii neîncetate a producţiei tuturor ramurilor, a ridicării productivităţii muncii şi îmbunătăţirii calităţii produselor.

In cursul anului 1955, nivelul producţiei globale a industriei uşoare va creşte, faţă de realizările anului 1954, cu peste 10 la sută. Producţia principalelor produse va creşte faţă de realizările anului trecut la ţesăturile de bumbac cu 18 la sută, la cele de mătase cu 30 la sută, la tricotaje cu 10 la sută, la încălţăminte de piele cu 32 la sută, la încălţăminte de cauciuc cu 28 la sută, la sticlărie cu 7 la sută, la porţelanuri cu 27 la sută, la diverse articole casnice cu 11 la sută etc. De asemenea, producţia articolelor pentru copii va cunoaşte în acest an o mare dezvoltare. Tricotajele de bumbac pentru copii vor spori cu 28 la sută, confecţiile de lînă şi bumbac cu 23 la sută, bocancii cu talpă de bovine cu 30 la sută, jucăriile mecanice cu 48 la sută, faţă de producţia anului 1954. Dintre articolele mult solicitate se vor produce: cu 43 la sută mai mult zefir, cu 26 la sută mai mult poplin, cu 77 la sută mai mult material pentru balonseid, cu 21 la sută mai multe ţesături de mătase imprimată, cu sută la sută mai multe paltoane bărbăteşti, cu 71 la sută mai multe termose etc.

Este de menţionat creşterea simţitoare a conţinutului de lînă în amestecul stofelor ceea ce va duce la îmbunătăţirea serioasă a aspectului şi a duratei de purtare a acestora.

O mare răspundere revine fiecărui om care munceşte în industria uşoară acum cînd s-a trecut la comerţul desfăşurat. O grijă deosebită trebuie acordată îmbunătăţirii calităţii mărfurilor şi lărgirii sortimentelor potrivit cu cerinţele consumatorilor. Planul de calitate pe anul 1955 prevede îmbunătăţirea calităţii ţesăturilor de lînă şi a tricotajelor.

In cadrul ministerului nostru au fost organizate noi centre de creaţie a modelelor în scopul îmbogăţirii sortimentelor şi creării de articole conform cerinţelor specifice diferitelor regiuni ale ţării noastre. Creaţia de modele noi şi variate trebuie să fie în acelaşi timp o preocupare a fiecărui lucrător, tehnician, inginer din întreprindere şi să fie stimulată în cadrul unităţilor noastre de producţie.

In anul 1955 vor fi puse la dispoziţia consumatorilor sute de desene şi articole noi din bumbac, lînă şi mătase. Comerţul socialist va primi spre desfacere însemnate cantităţi de produse, în 1130 de desene noi pentru ţesături imprimate de bumbac şi mătase, de bumbac vopsite în fir, 100 articole noi de ţesături din lînă din care 20 specifice diferitelor regiuni ale ţării şi 20 pentru copii, 80 de articole noi de ţesături din mătase, 85 de modele noi din tricotaje din lînă şi mătase dintre care 20 pentru copii şi 15 pentru mediu rural, 170 de modele noi de confecţii din ţesături de bumbac şi lînă dintre care 70 pentru copii şi 40 pentru mediul rural, 50 de modele de încălţăminte din piele şi înlocuitor de piele, 10 modele noi de cojoace şi pieptare din blană, cu specific regional etc.

De asemenea s-a prevăzut ca în acest an să se producă ciorapi bărbăteşti din bumbac întăriţi cu fire poliamidice (kapron), năbuc colorat din piei de bovine şi cabaline, încălţăminte de iarnă din cauciuc colorat şi altele.

Sarcinile puse de planul pe 1955, ultimul an al cincinalului, în faţa muncitorilor, inginerilor şi tehnicienilor din industria uşoară sînt mari, dar există toate posibilităţile ca ele să fie îndeplinite şi depăşite. Volumul investiţiilor din industria uşoară va creşte cu 21 la sută din care volumul construcţiilor şi al montajelor cu 28 la sută. In diferite ramuri vor intra în funcţiune anul acesta noi unităţi ca filatura de vigonie şi secţia de finisaj de la fabrica „Teba" din Arad, vopsitoriile de la fabricile „Dorobanţul" din Ploeşti şi „Bela Brainer" din Bucureşti, fabrica de faianţă de la Sighişoara, fabrica de bricege şi foarfece din Bucureşti etc. La aceasta trebuie să se adauge munca organizatorică în toate întreprinderile Ministerului Industriei Uşoare de către conducerile întreprinderilor care sînt obligate să ia multilaterale măsuri tehnico-organizatorice corespunzătoare sarcinilor de plan primite. Îmbunătăţirea activităţii tehnice în toate întreprinderile industriei uşoare se poate rezolva printr-o urmărire continuă a producţiei utilajelor care trebuie să depăşească indicii de utilizare planificaţi. Conducerea întreprinderilor trebuie să cunoască zilnic realizările indicilor pentru a putea interveni şi elimina la timp deficienţele care s-ar ivi în producţie. Conducerile întreprinderilor trebuie să elaboreze măsuri tehnico-organizatorice care să asigure creşterea turaţiei la războaiele de ţesut, a fuselor de tors, a maşinilor de tricotat, a maşinilor din industria sticlei, pielăriei şi articolelor casnice şi să stimuleze posibilităţile de mărire a capacităţii de producţie şi de ridicare a randamentului utilajelor şi maşinilor producătoare de semifabricate şi produse finite.

Iniţiativa creatoare a maselor trebuie stimulată, pentru ca oamenii muncii să facă tot mai multe propuneri de inovaţii care să ducă la îmbunătăţirea calităţii produselor şi la realizarea de însemnate economii. În anul 1954 în întreprinderile industriei uşoare au fost făcute mai mult de 9.700 de inovaţii, pentru care s-au acordat recompense în valoare de peste 2.000.000 lei. Un factor important care contribuie la realizarea sarcinilor de producţie îl constituie organizarea raţională a proceselor tehnologice existente şi introducerea altora noi, precum şi mecanizarea şi automatizarea proceselor de producţie. Pentru aceasta, în anul în curs s-au prevăzut fonduri de 3 ori mai mari decît anul trecut. În felul acesta se va micşora efortul fizic al muncitorilor şi va creşte productivitatea muncii.

De asemenea, cei ce muncesc în întreprinderile industriei uşoare trebuie să ducă o luptă neobosită pentru realizarea unui regim sever de economii, prin reducerea sistematică a consumurilor de materii prime şi a materialelor, pentru realizarea sarcinii reducerii preţului de cost, astfel încît calitatea produselor să nu sufere.

Materia primă necesară pentru realizarea cu succes a sarcinilor de plan pe acest an este asigurată. Interprinderile nu trebuie să lase ca aprovizionarea să se facă „de la sine", ci trebuie să se preocupe de încheierea contractelor economice în termenul legal şi să urmărească felul cum acestea sînt respectate de furnizori, atît în ceea ce priveşte termenul de livrare, cît şi calitatea şi sortimentul materialelor.

Pentru îmbunătăţirea condiţiilor de trai a celor ce muncesc în întreprinderile Ministerului Industriei Uşoare, în afară de fondurile puse la dispoziţie pentru asigurarea protecţiei muncii şi ocrotirea sănătăţii, anul acesta vor fi date în folosinţă sute de m.p. de locuinţe construite din fondurile statului, precum şi 224 locuinţe individuale, creşe de copii cu aproape 700 de locuri şi altele.

Indeplinirea şi depăşirea sarcinilor ce ne revin pe anul 1955, vor contribui la traducerea în viaţă a hotărîrilor Plenarei lărgite a Comitetului Central al P.M.R. din august 1953 şi a Hotărîrii partidului şi guvernului privind desfiinţarea sistemului de aprovizionare pe bază de cartele şi raţii, hotărîri menite să ducă la ridicarea continuă a nivelului de trai, material şi cultural al oamenilor muncii din patria noastră.

(Agerpres)

Becurile sau gropile?

Cred că aţi admirat cu toţii frumuseţea unui oraş după ce se lasă întunericul şi se aprind luminile electrice. Sute de lumini răsărind din toate părţile creează o atmosferă vie, tinerească şi te simţi bine. Un oraş însă în care vezi doar ici-colo cîte o lumină şi se pare atît de apăsător, de rece, încît faci ce vezi şi strîngi haina mai tare pe tine. Mergi pe o stradă: dai într-o băltoacă, calci pe unde-i noroiul mai mare, te loveşti de trecători şi aprinzi chibritul, să vezi numărul casei pe care o cauţi. Această situaţie a devenit frecventă pe strada Libertăţii ca şi pe multe alte străzi din oraşul Buzău.

★

...Un om înainta cu greu prin noapte. Intră într-o băltoacă şi spuse cîteva vorbe de „laudă" la adresa unor anumiţi funcţionari ai sfatului popular... Mai făcu cîţiva paşi şi aproape nimeri într-o groapă.

„Vasăzică mai am puţin pînă acasă. Aici mai trebuie să fie o groapă, stai să o iau pe lîngă perete. Aşa. Cred c-am ajuns".

Intră într-o curte şi de acolo în casă. Vecinul [illegible]. S-au privit la început uimiţi, apoi au izbucnit în rîs.

— Scuză-mă vecine, dar cu întunericul ăsta...

— Ce-ai păţit frate? Dar intră în casă, nu sta-n uşă. Ce-i cu noroiul ăsta pe dumneata?...

Şi zîmbetul de pe faţa gazdei spunea parcă: „hei vecine, mi se pare că ai vizitat restaurantul".

Omul tuşi încurcat, ascunzîndu-şi cu mîinile petele de noroi de pe haină.

— Ştii, întunericul ăsta afurisit — spuse vecinul cu o voce parcă vinovată. Am avut o şedinţă şi iaca, m-a apucat noaptea. M-am ferit eu, dar...

Şi eu am păţit la fel — se-ntoarse gazda către vecin. Dar eu am căzut în aia veche. Dar ia loc. Veneam într-o seară, cam pe timpul cînd mai exista aprins becul din colţul străzii, şi — cum îţi spuneam — mă întorceam acasă de la...

Şi continuă o poveste lungă plină de peripeţii nocturne, avînd ca temă principală becul şi gropile... După un anumit timp vecinii ajunseseră cam la următoarea discuţie:

— Nu, nu, orice-ai spune vecine, becul rămîne o invenţie mare. Dacă noi am avea înlocuite becurile arse de pe strada noastră cu becuri bune nu am mai da în gropile astea afurisite, pline de noroi.

— Afurisite, ăsta-i cuvîntul. Dar n-ai dreptate Gropile, vecine, — continuă gazda plină de înfocare, gropile dacă ar fi astupate, atunci am scăpa de o mare belea.

— Stai, vecine, că nu-i aşa. Păi dacă am avea becuri bune, care să ardă, nu am vedea atunci şi gropile? Deci noi le-am putea ocoli? Aşa-i că da?

Dar asta ce-a fost? In casă se făcu dintr-odată întuneric. Şi în acest întuneric se auzi vocea gazdei, liniştită, calmă:

— Nevastă, aprinde lampa! Şi se adresă apoi vecinului:

— Eu mi-am cumpărat o lampă cu petrol. De cînd se întrerupe atît de des curentul...

Şi după un timp de tăcere, gazda îşi întrebă satisfăcut vecinul:

— Ei, ce mai faci seara cu becul? Tot gropile, frate. Asta este. Ele dacă ar fi astupate...

. . . .

Dar să-i lăsăm pe cei doi vecini, că pînă la urmă s-ar putea lua şi la ceartă şi nu le-ar sta frumos, şi să-l rugăm pe tovarăşul inginer Ceauşu Gheorghe, care răspunde în cadrul Întreprinderilor Comunale Buzău de amenajarea şi iluminarea străzilor, să intervină în discuţia lor. Credem că dînsul este cel mai competent să ajute la soluţionarea divergenţelor dintre cei doi vecini. De aceea, vă întrebăm, tovarăşe Ceauşu, ce credeţi d-voastră că ar trebui rezolvat întîi: problema becurilor sau cea a gropilor? Sau poate credeţi că ar fi bine să se rezolve amîndouă deodată?

După o corespondenţă trimisă de
ANDRONESCU ALEXANDRU

Ţesături peste plan

Primii metri de ţesături din noul an începuseră să se înfăşoare pe sul. Războaiele lucrau de mai bine de trei ore. În aceste ore, muncitorii de la fabrica Textila „11 Iunie" din Piteşti, din cauza deselor întreruperi ale curentului electric nu puteau folosi din plin toate războaiele de ţesut.

În brigada de tineret condusă de utemista Puică Miţa, tinerii nu-şi mai găseau locul. Ardeau de nerăbdare. Cu toţii doreau să-şi îndeplinească şi depăşească sarcinile de plan şi să cîştige întrecerea încă din prima zi a noului an. Responsabila brigăzii s-a interesat de realizarea planului brigăzii în primele trei ore. Numai 96 la sută din plan fusese îndeplinit. În scurt timp acest lucru a fost cunoscut de toţi tinerii din brigadă. Prin grija colectivului de conducere lipsa de curent a fost înlăturată.

— Înlăturînd timpii morţi, lucrînd cît se poate de atenţi şi intensificînd întrecerea individuală în cadrul brigăzii noastre putem cîştiga întrecerea pe brigăzi — spuse responsabila brigadierelor.

Războaiele au început să lucreze normal. Fiecare muncea cu multă însufleţire şi pricepere.

Hotărîrea de a cîştiga întrecerea încă de la începutul noului an de muncă este tradusă în fapte.

După orele de lucru brigada utemistei Puică Miţa a cîştigat întrecerea între brigăzi. Planul a fost îndeplinit în proporţie de 103,2 la sută

La cîştigarea întrecerii o contribuţie de seamă au adus-o utemistele Bucşan Elena care a dat peste plan 8 metri ţesături. Serban Rada care a dat peste plan 7 metri şi Puica Rada care şi-a depăşit planul în acea zi cu 5 metri de ţesături.

Incheierea concursului pentru monumentul lui Mihail Eminescu

In urma concursului organizat de Ministerul Culturii şi Sfatul Popular al Capitalei pentru monumentul poetului Mihail Eminescu, premiul I s-a acordat sculptorului Constantin Baraschi, artist al poporului din R.P.R., laureat al Premiului de Stat.

S-au mai acordat două premii II în valoare de 20.000 lei fiecare, sculptorilor Ioan Irimescu, maestru emerit al artei, laureat al Premiului de Stat, şi Ovidiu Maitec şi două premii III în valoare de 15.000 lei fiecare, sculptorilor Mihai Onofrei, laureat al Premiului de Stat, şi Georgeta Nestor şi Mihai Nestor.

Patru menţiuni în valoare de 5.000 lei fiecare, s-au acordat sculptorilor Zoe Băicoianu, laureată a Premiului de Stat, Dorio Lazăr, laureat al Premiului de Stat, Olga Porumbaru şi Oscar Han.

(Agerpres)

PRIN CAPITALA FRANŢEI

— Note de drum —

Cînd avionul şi-a luat zborul de pe aeroportul Băneasa, era o dimineaţă cenuşie de iarnă, cu cerul acoperit de nori plumburii şi cu uşoare pale de vînt care măturau în răstimpuri pista de decolare. Ceaţa se răsfirase încă din zori, în aşa fel că la ora stabilită avionul se înăiţă fără dificultate. Înainta acum prin văzduh, spre ţinta călătoriei noastre: Paris. Eram şase sportivi, trei boxeori şi trei luptători, care fuseserăm invitaţi în capitala Franţei de către muncitorii sportivi francezi pentru a participa la serbările organizate cu prilejul celei de a XX-a aniversări a Federaţiei Muncitoreşti de Gimnastică şi Sport (F.S.G.T.).

Lăsasem de mult în urmă Budapesta şi Praga, străbătută de apele învolburate ale Vltavei. Dedesubt, asemenea unor jucării minuscule, defilau cu viteză cîmpii, lacuri şi drumuri şerpuitoare. Privind panorama întinderilor care se desfăşurau înaintea noastră eram totuşi cu gîndul la întrecerile la care urma să luăm parte. Aproape nici n-am simţit cînd s-au scurs opt ore de zbor. La orizont începuseră să se profileze clădirile Amsterdamului — ultima escală înaintea sfîrşitului călătoriei. Am aterizat aci şi, după două ore de aşteptare, ni s-a comunicat că aeroportul Le Bourget din Paris nu poate primi avionul nostru din pricina ceţii care făcea imposibilă aterizarea. Vom rămîne deci 24 de ore în acest mare oraş olandez, cunoscut de veacuri ca un puternic centru comercial. Desigur, pentru un călător „în tranzit" nu poate exista ocupaţie mai bună decît vizitarea oraşului. Ne-am conformat aşa dar şi noi acestei tradiţii.

Oraşul Amsterdam se pregătea de sărbătorile Anului Nou. Era o vreme nefiresc de călduroasă şi oamenii nu îmbrăcaseră încă paltoanele. Amsterdamul este un oraş curat, cu străzi lungi şi aglomerate şi cu clădiri vechi şi impunătoare. Pretutindeni, mai ales pe arterele centrale ale oraşului, domneşte larma. Maşinile gonesc cu mare viteză, sute şi sute de biciclete (neînchipuit de multe biciclete sînt în Olanda!) aleargă încoace şi încolo, iar reclamele luminoase obosesc şi obsedează. Am văzut în acest oraş cu veche tradiţie comercială multe şi izbitoare contraste. Am văzut vitrinele magazinelor de lux, împodobite cu lucruri scumpe, dar am văzut şi străzile locuite de sărăcime, acolo unde oamenii îşi construiesc colibe din tablele firmelor vechi aruncate de stăpînii magazinelor. Deopotrivă, am rămas impresionaţi de numărul foarte mare de cerşetori pe care i-am văzut plimbîndu-şi flaşnetele pe străzile cele mai frecventate ale oraşului.

Şi iată-ne din nou la drum! De astă dată pentru mai puţin de două ore. Înserarea se lăsase de mult cînd ne-au apărut luminile Parisului. Eram deci deasupra unuia din cele mai vestite oraşe ale lumii, în Parisul despre care citisem şi auzisem atîtea lucruri

★

Serbările organizate cu prilejul celei de a XX-a aniversări a Federaţiei Muncitoreşti de Gimnastică şi Sport s-au bucurat de participarea unui mare număr de sportivi din U.R.S.S., Elveţia, R. P. Polonă, R.P.R., R. Cehoslovacă, Belgia, R. P. Bulgaria, R. D. Germană, Algeria, R. P. Ungară, Finlanda, Anglia, Italia şi alte ţări.

O puternică impresie a lăsat concursul demonstrativ de gimnastică desfăşurat în sala „Combertin" şi la care au luat parte campionii mondiali Galina Rudko şi Valentin Muratov (U.R.S.S.), campionii olimpici Maria Gorohovskaia şi Viktor Ciukarin (U.R.S.S.), fosta campioană olimpică H. Rokoczi (R. P. Polonă), precum şi alţi gimnaşti de frunte. Înainte de începerea demonstraţiei, în sală şi-a făcut apariţia ambasadorul U.R.S.S. Publicul spectator s-a ridicat în picioare, ovaţionîndu-l şi scandînd minute în şir U-R-S-S! U-R-S-S!

Cu foarte mult interes au fost urmărite şi întrecerile de box. S-au desfăşurat două reuniuni: una în orăşelul muncitoresc St. Etienne şi alta la Paris. Meciurile desfăşurate au prilejuit boxerilor noştri unele rezultate remarcabile. Astfel, Dănilă Done a cîştigat la puncte în faţa francezului Milone şi a terminat la egalitate cu polonezul Boczarski; eu am cîştigat în faţa fostului campion polonez Sodowski şi a francezului Viola; iar tînărul nostru reprezentant, Manon Florescu, a terminat la egalitate cu francezul Amar şi a pierdut cu puţin la polonezul Walaszek. De asemenea, luptătorii noştri au obţinut frumoase performanţe. Astfel, M. Sulţ a dispus de belgianul Rachet, de francezul Jaiakie şi de finlandezul Nordlund, Gh. Suteu l-a învins pe belgianul Dociley şi pe francezul Tarant şi a pierdut la puncte în faţa finlandezului Pestonen, iar N. Preşa a fost întrecut la puncte de francezul Choritan. De mult succes s-au bucurat şi întrecerile de tenis de masă, volei, baschet, handbal şi fotbal.

În timpul vizitei noastre la Paris şi St. Etienne am fost înconjuraţi cu toată dragostea şi prietenia tinerilor muncitori sportivi francezi. Neuitate vor rămîne pentru noi prieteniile pe care le-am legat acolo, recepţiile oferite de Asociaţia Franţa—R.P.R. şi de ziarul „Le Populaire" din St. Etienne. Îmi voi aminti oricînd cu plăcere despre discuţia pe care am purtat-o cu cunoscutul sportiv Jacques Dumesnil, fost campion profesionist al Franţei, care mi-a spus: „Admir coeziunea voastră, unitatea poporului vostru în lupta pentru construirea unei vieţi noi. Nu sînt comunist, dar admir din toată inima mersul vostru înainte spre o ţintă pe care o cunoaşteţi cu precizie".

★

Impresiile noastre asupra Parisului nu sînt însă numai de ordin sportiv.

Chiar din clipa cînd am pus piciorul pe pămîntul Franţei ne-am dat seama că aici se petrece un eveniment deosebit, hotărîtor pentru soarta Franţei. Într-adevăr, Franţa avea să-şi spună cuvîntul cu privire la reînarmarea Germaniei occidentale. Începuseră dezbaterile Adunării Naţionale franceze şi lupta împotriva ratificării odioaselor acorduri de la Paris era subiectul „la ordinea zilei". În drumul de la aeroportul Le Bourget şi pînă la hotel, pe străzi mici sau pe mari bulevarde, am văzut sute şi sute de afişe care chemau la luptă împotriva reînarmării militariştilor revanşarzi germani. Îmi amintesc mai cu seamă de un afiş reprezentînd o uriaşă cască militară prusacă peste care era scris cuvîntul „NU". Afişul acesta aveam să-l reîntîlnim mai apoi şi în oraşul St. Etienne.

La Paris, în ultimele zile ale lui decembrie, toată lumea discuta despre problema reînarmării Germaniei occidentale. De la personalul hotelului şi chelnerii de la restaurant şi pînă la şoferii taxi-urilor, fiecare cetăţean îşi mărturisea indignarea faţă de manevrele josnice ale premierului Mendès-France. Este greu de închipuit amploarea curentului potrivnic înarmării Germaniei occidentale, în acele zile cînd, de fapt, se hotărau însăşi destinele Franţei. Am discutat cu oameni de vîrste diferite şi de convingeri politice deosebite. La fiecare am aflat acelaşi răspuns: militariştii germani nu trebuie să primească din nou armele aducătoare de moarte, nu trebuie permisă reînvierea odiosului wehrmacht care a lăsat urme adînci pe pămîntul Franţei cotropit în două rînduri în ultima jumătate de secol. Adunarea Naţională franceză, asupra căreia S.U.A. şi Anglia, ca şi primul ministru Mendès-France, au făcut presiuni nemaipomenite în istoria parlamentară, avea însă să cedeze pînă în cele din urmă şi să voteze pentru ratificare, dar după cum este cunoscut cu o majoritate debilă. Dacă ar fi să compar acest rezultat cu un meci de box, aş putea spune că domnul Mendès-France, a cucerit o victorie fără strălucire, după ce a fost la un pas de Knok-out, fiind salvat de gong în ultima repriză!

Nu poate fi decît cu greu descrisă indignarea opiniei publice franceze în faţa presiunilor grosolane exercitate de S.U.A. şi Anglia pentru ratificarea acordurilor de la Paris. Tineri şi vîrstnici, muncitori de la „Renault" şi profesori de la Sorbona, studenţi şi funcţionari, oameni care veniseră special în Capitală din cele mai îndepărtate colţuri ale ţării şi-au manifestat indignarea faţă de hotărîrea unei jalnice majorităţi din Adunarea Naţională franceză la 30 decembrie, care în nici un caz nu reprezintă hotărîrea Franţei. Poliţia a intervenit de nenumărate ori, bruscînd, lovind şi arestînd pe cetăţenii care cereau respingerea odioaselor acorduri.

După cît se cunoaşte, votul din 30 decembrie nu este hotărîtor. El mai trebuie confirmat şi de Consiliul Republicii. Iar pînă atunci sînt convins că masele populare, poporul francez, care a avut atîta de suferit din pricina militarismului german, mai poate încă răsturna planurile de reînviere a wehrmachtului nazist, planuri preconizate de politica „de pe poziţii de forţă" a S.U.A.

Importanţa momentului politic din acele zile nu i-a împiedicat pe francezii de rînd ca pe lîngă împotrivirea fermă faţă de planurile de reînviere a militarismului german să condamne cu tărie şi politica economică a guvernului, de sărăcire şi ruinare a maselor largi populare.

De la început ne-a izbit la Paris numărul infim de cumpărători în magazine. Scumpetea extraordinară a unora dintre obiectele de strictă utilitate împiedică masele largi de oameni ai muncii francezi să-şi poată procura cele trebuincioase existenţei. Îmbrăcămintea, încălţămintea, ca şi alimentele, sînt extrem de scumpe.

Ca de la cer la pămînt se deosebeşte viaţa din cartierele sărăcăcioase ale Parisului de viaţa plină de fast şi agitaţie, care îşi are sălaş pe marile bulevarde şi în cartierele aristocratice. Cînd coboară înserarea — pe Champs Elisée, pe bulevardul St. Germain, pe avenue d'Austerlitz şi pe alte străzi frecventate de „lumea bună", se pot vedea zeci de maşini de ultimul tip ducînd la localurile de petrecere pe exploatatorii poporului francez. Un astfel de loc de petrecere este şi faimosul local de noapte „Moulin Rouge" unde numai într-o seară o pereche din „high-life" poate cheltui unul sau două salarii lunare de muncitor!

Cele mai multe din cinematografele din Paris promovează filme care ridică în slăvi „modul de viaţă american". Afişe multicolore şi „tari" anunţă sosirea filmelor care preamăresc isprăvile gangsterilor şi ale cowboylor plini de „iniţiativă", filme menite să insufle tineretului isteria războinică. Un asemenea exemplu este şi filmul american „Băiatul supărat şi răzbunător" în care spectatorul asistă la o poveste imbecilă, lipsită de sens şi cu un conţinut profund dăunător şi imoral. Nu mai vorbim despre filmul francez „Ah, frumoasele curtezane", care este însoţit de cunoscutul aviz: „interzis tinerilor sub 17 ani..."

O firească curiozitate m-a îndemnat să vizitez unele librării. În rafturile acestora am găsit nenumărate volume „pentru tineret" concepute în acelaşi sens ca şi filmele cu gangsteri şi cowboy. Iată, de pildă, titlurile unora din aceste volume: „Misteriosul X", „Doamna de la etajul 4", „10.000 de dolari" etc. Toată această maculatură burgheză, aceste romane de aventuri şi „comics-uri" sînt menite să contribuie la crearea unei generaţii care să poată servi drept carne de tun.

Am văzut în frumoasele parcuri ale Parisului copii care se jucau cu „jucării" — mitraliere, pistoale, bombe. În magazinele pentru copii se vînd costume speciale de cowboy şi „şerifi". Sînt, desigur, obiecte folositoare „educaţiei atlantice" în acelaşi cunoscut scop: carnea de tun.

Parisul are însă locuri minunate, vestite în lumea întreagă, unde privirea se poate odihni cu plăcere, după parcurgerea multor aspecte dezolante. Am vizitat Luvrul, am cunoscut Domul Invalizilor, Arcul de Triumf, Turnul Eiffel, Catedrala Notre Dame. Sînt monumente nespus de frumoase, care rămîn ca amintiri nepieritoare pentru orice vizitator al Parisului.

Am părăsit Parisul în ajunul Anului Nou. Străzile erau înţesate de coloane de demonstranţi care manifestau împotriva ratificării acordurilor de la Paris, împotriva votului nefast al Adunării Naţionale franceze. Am părăsit pămîntul Franţei avînd întipărită amintirea acestui popor harnic, dîrz şi ospitalier, care luptă cu înflăcărare pentru pace şi securitate în Europa, împotriva reînvierii odiosului wehrmacht nazist.

C. DUMITRESCU
din lotul de box al R.P.R.

Din viaţa şi lupta tineretului de peste hotare

PLENARA BIROULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI LIBER DIN GERMANIA OCCIDENTALA

BERLIN 7 (Agerpres). — A.D.N.
Acum cîteva zile a avut loc la Dortmund cea de a 13-a plenară a Biroului Central al Uniunii Tineretului Liber din Germania occidentală. In centrul atenţiei plenarei a stat problema intensificării luptei tineretului vest-german împotriva acordurilor de la Paris.

APELUL ORGANIZAŢIILOR STUDENŢEŞTI DIN DANEMARCA

COPENHAGA 7 (Agerpres). — Ziarul „Land og Folk" publică protestul reprezentanţilor organizaţiilor studenţeşti din Danemarca împotriva remilitarizării Germaniei occidentale.

CREŞTEREA CRIMINALITĂŢII IN RINDURILE MINORILOR IN ITALIA

ROMA 7 (Agerpres). — Procurorul general al Italiei, Manca, a declarat că în ţară a crescut simţitor criminalitatea în rîndul minorilor. In prima jumătate a anului trecut infractorii minori au săvîrşit 16.168 infracţiuni, (aproximativ cu 4.500 mai multe infracţiuni în comparaţie cu prima jumătate a anului 1953). Manca a relevat că una din principalele cauze a creşterii criminalităţii în rîndurile minorilor sînt filmele şi romanele poliţiste aduse în mare parte din Statele Unite.

În legătură cu recunoaşterea R. D. Vietnam de către Indonezia

DJAKARTA 7 (Agerpres). — TASS
Salutînd hotărîrea guvernului Indoneziei cu privire la recunoaşterea Republicii Democrate Vietnam, ziarul „Berita Indonesia" subliniază într-un articol de fond că Republica Democrată Vietnam este „prietena Indoneziei". Ea duce, ca şi Indonezia, o luptă perseverentă împotriva colonialismului. Recunoaşterea ei este o măsură progresistă a guvernului.

Guvernul indonezian ia măsuri împotriva uneltirilor imperialiste

DJAKARTA 7 (Agerpres). — TASS
Agenţia Antara anunţă că guvernul Indoneziei a hotărît să convoace la 13 ianuarie o conferinţă specială pentru problemele securităţii, la care vor lua parte şefii provinciilor şi alte persoane de răspundere. După cum rezultă din ştirile apărute în presă, necesitatea convocării acestei conferinţe este determinată de faptul că în ultimul timp puterile occidentale şi-au intensificat uneltirile împotriva Republicii Indonezia. Presa subliniază în special sprijinul dat de americani, englezi şi olandezi bandelor „Darul-Islam".

Incetarea din viaţă a acad. E. V. Tarle

MOSCOVA 7 (Agerpres).—Prezidiul Academiei de Ştiinţe a U.R.S.S., secţia de ştiinţe istorice şi Institutul de istorie al Academiei de Ştiinţe a U.R.S.S. anunţă cu adîncă durere încetarea din viaţă a celui mai mare istoric sovietic, academicianul Evgheni Victorovici Tarle, decedat în noaptea de 6 ianuarie a.c. în cel de al 80-lea an al vieţii în urma unei boli grele şi îndelungate, şi exprimă condoleanţe familiei decedatului.
Sicriul cu corpul neînsufleţit al defunctului va fi depus în ziua de 8 ianuarie a.c. în aula Secţiei de Ştiinţe istorice a Academiei de Ştiinţe a U.R.S.S.
Funeraliile au loc la 8 ianuarie la ora 16 la cimitirul Novo-Devicie.

Declaraţia Ministerului Afacerilor Externe al U.R.S.S. cu privire la relaţiile sovieto-irakiene

MOSCOVA 7 (Agerpres). — Agenţia TASS transmite declaraţia Ministerului Afacerilor Externe al U.R.S.S. cu privire la relaţiile sovieto-irakiene.
La 6 noiembrie 1954, ministrul Afacerilor Externe al Irakului, dl. Shabander, a declarat însărcinatului cu Afaceri al U.R.S.S. la Bagdad, I. N. Iakuşin, că „din motive de economii" guvernul irakian a hotărît să închidă misiunea sa la Moscova. Totodată Shabander a declarat că această hotărîre este în conformitate cu politica internă a actualului guvern irakian „care duce o luptă deschisă împotriva comuniştilor din ţara sa". Menţinerea misiunii irakiene la Moscova, a adăugat Shabander, „ar fi în contradicţie cu această politică şi i-ar putea provoca anumite inconveniente şi greutăţi".
La 3 ianuarie 1955, directorul general al Ministerului Afacerilor Externe al Irakului, dl. Avni, a înmînat însărcinatului cu Afaceri al U.R.S.S. în Irak o notă în care se spune că „în legătură cu închiderea misiunii irakiene la Moscova s-a hotărît ca în prezent să se suspende reprezentarea diplomatică între cele două ţări". Totodată, Avni, a declarat că „suspendarea reprezentării nu înseamnă ruperea relaţiilor diplomatice dintre Irak şi U.R.S.S."
Acţiunile sus menţionate ale guvernului irakian dovedesc caracterul neprietenos al politicii guvernului Irakului faţă de Uniunea Sovietică şi contribuie la agravarea încordării în relaţiile internaţionale. Asemenea acţiuni ale guvernului Nuri Said sînt direct legate de politica sa externă îndreptată spre atragerea Irakului şi a celorlalte ţări arabe în blocurile agresive pe care Statele Unite ale Americii şi Angliei le înjghebează în Orientul Apropiat şi Mijlociu. Aceasta arată încă odată în ce stare de dependenţă se află actualul guvern al Irakului faţă de cercurile imperialiste ale anumitor puteri.

„Ce nu trebuie să uite atomiştii americani"

Articol apărut în „Pravda"

MOSCOVA 7 (Agerpres). — TASS transmite:
„Pravda" publică sub semnătura generalului-locotenent Gritcin un articol intitulat „Ce nu trebuie să uite atomiştii americani". Timp de mai mulţi ani, scrie autorul articolului, reprezentanţii oficiali ai Washingtonului au repetat într-una că S.U.A. deţin „monopolul" armei atomice. Apoi ei au început să facă zarvă în legătură cu „superioritatea" în domeniul producţiei armei cu hidrogen. In realitate însă s-a dovedit că S.U.A. nu deţin nici monopolul armei atomice, nici monopolul armei cu hidrogen. Generalii Pentagonului au încercat să intimideze popoarele din celelalte ţări cu arma termo-nucleară, dar au speriat propriul lor popor.
Dată fiind această stare de lucruri, atomiştii americani încearcă să „remedieze" situaţia scoţînd la iveală teoria „războiului fulger", propovăduită la timpul său de hitlerişti. Atomiştii americani se străduiesc să-şi convingă compatrioţii că aviaţia americană ar fi capabilă să dea o lovitură „fulgerătoare" obiectivelor din U.R.S.S. şi ţărilor de democraţie populară, fără să se teamă de o contralovitură.
Zeloşii atomişti americani menţionează autorul articolului, n-ar trebui însă să uite că Uniunea Sovietică dispune de toate mijloacele necesare pentru zdrobirea agresorilor. Mai ales în ceea ce priveşte aviaţia; acest lucru ar trebui să-l ştie foarte bine acei care urzesc planurile unor provocări aeriene împotriva U.R.S.S.
În cursul ultimilor ani, avioane americane au încercat nu odată să „sondeze" frontierele aeriene sovietice. Aceste încercări s-au lovit întotdeauna de o ripostă zdrobitoare din partea glorioşilor aviatori sovietici, straje de nădejde a frontierelor sfinte ale patriei noastre socialiste. Nimeni să nu se îndoiască că şi pe viitor forţele militare aeriene sovietice vor păzi cu vigilenţă frontierele de stat ale Uniunii Sovietice. Este extrem de util să se amintească şi alte cîteva fapte din trecutul apropiat. A uitat oare Pentagonul pe ce au contat S.U.A. pornind războiul din Coreea? Planul de distrugere a Coreei de nord pe calea aerului — iată ce a stat la baza acestor calcule. Traducînd în fapt acest plan, comandamentul militar al S.U.A. a aruncat în luptă forţe militare aeriene uriaşe. Tînăra aviaţie a Republicii Populare Democrate Coreene, în strînsă colaborare cu artileria anti-aeriană, a înfruntat însă cu succes aviaţia americană. Şi, întreabă autorul, oare nu eşecul planurilor americane ale războiului aerian în Coreea a fost una din cauzele pentru care S.U.A. încearcă cu atîta insistenţă să reînarmeze Germania occidentală, să reconstituie wehrmachtul, ca mijloc de a duce război pe uscat?
Acest fapt arată prin sine însuşi că zarva pe care o fac militarii americani în jurul „războiului fulger" atomic nu are nici un temei.
Uniunea Sovietică, scrie în încheiere Gritcin, s-a pronunţat şi se pronunţă în mod invariabil pentru interzicerea armelor atomice, cu hidrogen şi a celorlalte arme de exterminare în masă, pentru reducerea armamentelor, în interesul păcii şi securităţii popoarelor. Noi am apărat şi apărăm cauza păcii.
Dar ar fi bine ca cei ce suferă de „febra atomică" să ştie că războiul lor „fulger" se poate termina numai printr-un faliment fulger.
Domnii atomişti nu trebuie să uite niciodată acest lucru.

O nouă întrevedere între Ciu En-lai şi secretarul general al O.N.U.

PEKIN 7 (Agerpres). — China Nouă transmite: La 7 ianuarie, Ciu En-lai, premierul Consiliului de Stat al Republicii Populare Chineze şi ministru al Afacerilor Externe, a avut o întrevedere cu Dag Hammarskjoeld, secretarul general al Organizaţiei Naţiunilor Unite.
La întrevedere au asistat Cijan Han-fu, locţiitor al ministrului Afacerilor Externe; Ciao Guan-hua, adjunct al ministrului afacerilor Externe; profesorul Ciou Ken-şen, consilier în Ministerul Afacerilor Externe; Dun Iueh-cien, şeful serviciului pentru organizaţiile şi conferinţele internaţionale din Ministerul Afacerilor Externe.
Au fost de asemenea prezenţi, Ahmed S. Bokhari, secretar general adjunct al Organizaţiei Naţiunilor Unite; Per Lind, colaborator al Secretariatului general al O.N.U.; Humphrey Waldock, profesor de drept internaţional.

PENTRU INCETAREA TEROAREI DIN IRAN

Placarda pe care o poartă această femeie exprimă indignarea poporului englez împotriva bestialei terori din Iran. Pe placardă scrie: „Opriţi asasinatele" invitîndu-se populaţia Londrei la un miting de protest împotriva crimelor clicii lui Zahedi. Poporul englez ca şi toate popoarele lumii protestează cu hotărîre împotriva monstruoaselor asasinate săvîrşite de guvernul Zahedi la ordinul imperialiştilor americano-englezi şi cere eliberarea patrioţilor iranieni întemniţaţi.

Tineri patrioţi iranieni arestaţi de poliţia lui Zahedi

WASHINGTON 7 (Agerpres). — Încercînd să transforme Iranul într-un cap de pod al Washingtonului în Orientul Mijlociu, guvernul generalului Zahedi îşi intensifică măsurile represive împotriva elementelor democrate din ţară. Agenţia United Press anunţă că, potrivit unui comunicat al guvernatorului oraşului Teheran, poliţia din Teheran a arestat 69 de membri din conducerea organizaţiei de tineret a Partidului Popular Iranian. În comunicat se adăuga, de asemenea, că poliţia a început în întreaga ţară o largă campanie de urmărire şi arestări în rîndurile membrilor organizaţiei de tineret a Partidului Popular Iranian.

Mari scăderi ale cursului acţiunilor la bursa din New York

NEW YORK 7 (Agerpres). — TASS
La bursa din New York s-a înregistrat în zilele de 5 şi 6 ianuarie o scădere bruscă a cursului acţiunilor. Ca urmare, cursul acţiunilor înregistrate la bursa de efecte din New York a scăzut cu 3,8 miliarde dolari. Presa americană consideră că aceasta este cea mai puternică scădere a cursului acţiunilor în ultimii cinci ani.
La 5 ianuarie la bursa de efecte din New York au fost vîndute peste 4,6 milioane acţiuni, iar la 6 ianuarie — aproximativ 5,3 milioane ceea ce constituie cifre record pe perioada din septembrie 1929 şi pînă astăzi.
După cum a transmis corespondentul din Washington al trustului de presă Scripps Howard, senatorul democrat Fullbright, care urmează să devină preşedinte al Comisiei senatoriale pentru problemele valutare şi bancare, a declarat reprezentanţilor presei că va cere efectuarea unei anchete asupra situaţiei create la bursă. „Această situaţie a declarat Fullbright, îmi pare extrem de primejdioasă. Ea aminteşte prea mult de cea din anul 1929".

Sosirea lui Mendès-France în Italia

ROMA 7 (Agerpres). — Agenţia France Presse anunţă că primul ministru al Franţei, Mendès-France a sosit la Positano, o localitate situată în apropiere de Neapole. In cursul săptămînii viitoare, premierul francez va avea cu primul ministru Scelba şi cu alte personalităţi italiene, întrevederi în cadrul cărora vor fi discutate în primul rînd probleme privind ratificarea acordurilor de la Paris.

Delegaţie a Sovietului orăşenesc al Stalingradului invitată să viziteze oraşul Coventry

LONDRA 7 (Agerpres). — TASS
La 5 ianuarie, I. A. Malik, ambasadorul U.R.S.S. în Anglia, l-a primit pe Fennell, lord primar al oraşului Coventry, care a înmînat ambasadorului invitaţia oficială a Consiliului municipal din oraşul Coventry adresată Sovietului orăşenesc al oraşului Stalingrad. Acesta este invitat să trimită la Coventry o delegaţie care să întoarcă vizita făcută la Stalingrad de o delegaţie a Consiliului municipal din Coventry.
În scrisoarea înmînată de Fennell şi adresată lui S. I. Şapurov, preşedintele Comitetului Executiv al Sovietului orăşenesc Stalingrad, se spune:
„Delegaţii din Coventry, care au avut recent plăcerea şi cinstea de a vizita Stalingradul, au făcut la ultima şedinţă a Consiliului municipal din Coventry o dare de seamă despre călătoria lor şi au predat textul apelului comun adresat Organizaţiei Naţiunilor Unite de oraşele Coventry şi Stalingrad.
Consiliul municipal din Coventry m-a rugat să exprim mulţumirile cordiale ale oraşului Coventry pentru ospitalitatea manifestată faţă de delegaţii săi, pentru posibilitatea ce le-a fost acordată de a vedea toate aspectele vieţii sovietice — munca pentru reconstruirea oraşului şi ridicarea bunăstării populaţiei, şcolile, teatrele, fabricile şi locurile care prezintă un interes istoric — şi mai ales pentru amabilitatea manifestată în tot timpul vizitei.
Ne-a rămas în memorie filmul „Bătălia Stalingradului". Am vorbit populaţiei din Coventry despre această luptă epică. Am vrea să prezentăm acest film locuitorilor din Coventry şi Consiliul municipal m-a rugat să vă spun că am fi foarte recunoscători dacă am putea primi acest film.
Consiliul municipal al oraşului Coventry m-a rugat de asemenea să transmit că va fi bucuros să primească din oraşul dvs. o delegaţie de şase persoane, printre care şi dvs. care să poată vedea refacerea oraşului Coventry şi toate aspectele modului de viaţă englez şi în felul acesta să contribuie şi mai mult la prietenia dintre cele două oraşe ale noastre şi dintre popoarele ţărilor noastre. Această invitaţie, se înţelege, vi se adresează în aceleaşi condiţii pe care dvs. aţi avut amabilitatea să le acordaţi delegaţiei noastre în timpul recentei ei călătorii. Această călătorie poate avea loc oricînd vă va conveni şi voi fi bucuros să aflu că dvs. acceptaţi această invitaţie extrem de cordială.

Manuscrise inedite ale lui Romain Rolland la Biblioteca Lenin din Moscova

MOSCOVA 7 (Agerpres). — TASS transmite:
La Biblioteca de Stat „V. I. Lenin" a avut loc deschiderea pachetelor de manuscrise ale marelui scriitor francez Romain Rolland, predate de el în cursul anilor 1934—1935 spre păstrare acestei biblioteci. Într-o scrisoare a lui Romain Rolland din 25 noiembrie 1934 adresată directorului Bibliotecii de Stat „V. I. Lenin" se arată că pachetele conţin copiile autorizate după 29 de caiete cuprinzînd „Jurnalul anilor de război" pe anii 1914—1919. Autorul a cerut ca pachetele să fie deschise la 1 ianuarie 1955.
În scrisoarea sa, Romain Rolland arată că începînd de la 1 ianuarie 1955 aceste manuscrise vor aparţine bibliotecii, vor putea fi publicate, precum şi folosite pentru lucrări istorice sau literare.
Respectînd aceste condiţii, o comisie compusă din T. M. Zueva, ministrul Culturii al R.S.F.S.R., F. D. Hrustov, locţiitor al ministrului Culturii al U.R.S.S., P. M. Bogacev, directorul Bibliotecii de Stat „V. I. Lenin", precum şi din reprezentanţi ai Ministerului Afacerilor Externe al U. R. S. S., Ministerului Culturii al R.S.F.S.R., Uniunii scriitorilor sovietici, V.O.K.S.-ului, Bibliotecii „V. I. Lenin" şi ai agenţiei TASS a deschis la 1 ianuarie cele 10 pachete sigilate şi avînd scrise pe ele de mîna lui Romain Rolland data la care vor fi deschise.
Din pachete au fost scoase 29 de caiete ale „Jurnalului anilor de război" avînd în total 2.650 de pagini scrise la maşină şi cu corecturile făcute de mînă de către autor.
„Jurnalul" începe cu o însemnare făcută la 31 iulie 1914 şi se termină cu o însemnare făcută la 11 iulie 1919. Pachetele conţin de asemenea o prefaţă la „Jurnal" semnată de Romain Rolland.
Actualmente se organizează traducerea manuscriselor în limba rusă, iar apoi se va trece la editarea lor.

Scurte ştiri

● După cum transmite Agenţia Vietnameză de Informaţii pe baza acordului realizat în urma tratativelor dintre delegaţiile Comandamentului suprem al Armatei Populare Vietnameze şi Înaltului Comandament al forţelor armate ale Uniunii Franceze, la 1 ianuarie 1955 a avut loc predarea aeroportului Gia-lam (din apropierea oraşului Hanoi) reprezentanţilor Republicii Democrate Vietnam.

● Agenţia France Presse relatează că alte două avioane cu reacţie americane s-au ciocnit deasupra oraşului Tokio, prăbuşindu-se în flăcări şi provocînd moartea celor doi piloţi.

● Drept „recompensă" pentru faptul că primul ministru francez Mendès-France a îndreptăţit speranţele pe care cercurile agresive americane şi engleze şi le-au pus în el, ziarul „Daily Mirror" a cerut să i se propună lui Mendès-France ca „după ce nu va mai fi preşedinte al Consiliului de Miniştri", să ceară cetăţenia britanică.

● Ziarul „Suomen Sosialidemokraatti" publică un articol al comentatorului său politic Svento, care îşi exprimă mirarea faţă de faptul că Finlanda nu primeşte ştirile despre evenimentele din Uniunea Sovietică din prima sursă, ci de la agenţiile occidentale de informaţii, care denaturează de cele mai deseori fondul chestiunilor şi induc în eroare pe cititori.

● La 6 ianuarie a sosit la Bagdad o delegaţie guvernamentală turcă, condusă de primul ministru Adnan Menderes. Presa arată că scopul vizitei primului ministru turc la Bagdad este de a convinge pe conducătorii irakieni de a încheia o alianţă militară bilaterală între Turcia şi Irak.

● După cum anunţă agenţia France Presse, în comisia Camerei Reprezentanţilor şi în comisia Senatului pentru forţele armate din S.U.A. au fost prezentate la 6 ianuarie proiecte de legi identice menite să prelungească legea cu privire la chemarea sub drapel a tinerilor între 18 şi 26 ani. Proiectele prevăd între altele instituirea unei perioade de instrucţie cu o durată de 5 pînă la 8 ani pentru cadrele de rezervă.

● După cum transmite postul de radio Tokio, Japonia este în favoarea participării ei la conferinţa ţărilor africano-asiatice, care va avea loc în aprilie 1955 în Indonezia. „Japoniei — a declarat un purtător de cuvînt al Ministerului de Externe japonez — îi este greu să ignoreze eforturile de apropiere a ţărilor asiatice pe baza luptei împotriva colonialismului".

Turneul unui ansamblu de dansuri din Bucureşti în Franţa

Un ansamblu de dansuri din Capitală, compus din 135 de persoane, a plecat vineri seara spre Franţa, unde va întreprinde un turneu de o lună de zile.
La plecare, în gara Băneasa, artiştii romîni au fost salutaţi de reprezentanţi ai Institutului Romîn pentru Relaţiile Culturale cu Străinătatea. (Agerpres)

Concertul orchestrei simfonice a Filarmonicei de Stat din Sofia

Orchestra simfonică a Filarmonicii de Stat din Sofia, dirijată de Saşa Popov, artist al poporului din R. P. Bulgaria, laureat al Premiului Dimitrov, a dat vineri seara în sala Ateneului R.P.R. primul său concert în Capitală.
Au fost interpretate lucrări de compozitori bulgari: Simfonia I de I. Pipkov, Concertul pentru vioară şi orchestră de V. Stoianov, solist Vasil Cernaev, laureat al Premiului Dimitrov şi Dansuri simfonice romîneşti de P. Vladigherov.
Concertul a fost îndelung aplaudat de ascultători. (Agerpres)

Spectacole

SIMBĂTĂ 8 IANUARIE 1955

TEATRE: Teatrul de Operă şi Balet al R.P.R.: Macul roşu (ora 11, spectacol pentru elevi şi studenţi), Cio Cio-san (ora 19,30); **Teatrul de Stat de Operetă:** Culegătorii de stele; **Naţional „I. L. Caragiale"** (Studio): Ultima oră (ora 15), Platon Krecet (ora 19,30); **Naţional „I. L. Caragiale"** (Comedia): Floarea purpurie (ora 15), Revizorul (ora 19,30); **Municipal:** Pădurea; **Tineretului:** Drumul soarelui; **Studioul actorului de film „C. Nottara":** Cei ce caută fericirea; **Armatei** (B-dul G-ral Magheru): Maşenka (ora 15), Furtuni de primăvară (ora 19,30); **Armatei** (Calea 13 Septembrie): Pirjolul; **Muncitoresc C.F.R.** (Giuleşti): Slugă la doi stăpîni (ora 15), Tania (ora 19,30); **Ansamblul de Estradă al R.P.R.:** Să cînte muzica (ora 20, în sala din Str. Alex. Popov nr. 23); **Circul de Stat:** Primul spectacol.

CINEMATOGRAFE: Patria, I. C. Frimu: Mai tare ca noaptea; **Republica, Lumina:** Bănuţul; **23 August, Mioriţa:** Ordinul Anna; **Bucureşti:** Copiii partizanului; **Maxim Gorki:** Antilopa de aur, Valsul pe gheaţă, Smeul cel rău; **Elena Pavel, Alex. Sahia:** Alarmă la circ; **Libertăţii:** Cei trei muşchetari; **Ilie Pintilie:** Epava din largul mării; **Constantin David:** Tinereţea lui Maxim; **Gh. Doja:** Zilele mîniei; **Alex. Popov:** Misterul lacului din munţi, **8 Martie, Cultural:** Fetele din piaţa Spaniei; **Unirea:** Campionatul mondial de fotbal; **Moşilor, N. Bălcescu:** Caut o nevastă; **Volga:** Circul Slavia; **T. Vladimirescu:** Examen de maturitate; **Munca:** Primăvara pe gheaţă; **Popular:** Asaltul fortului din munţi; **M. Eminescu:** Volga Volga; **Donca Simo:** Clochemerle; **8 Mai:** Scanderbeg; **1 Mai:** Chibritul suedez, Turnul fecioarei; **Gh. Coşbuc:** Slugă la doi stăpîni; **Rahova:** Aleko, Fraţii Liu; **Flacăra:** Stele vesele.

Răspundem cititorilor

IRIANUL DE VEST

Intre 24—30 noiembrie 1954 s-au desfăşurat în Comitetul Politic al Adunării Generale a O.N.U. discuţiile cu privire la problema Irianului de vest, problemă ridicată de delegaţia indoneziană. In articolul de faţă răspundem unei scrisori trimisă de tînărul Potroacă Gheorghe, **strungar la I.M.S. Cîmpulung, care ne-a cerut lămuriri asupra Irianului de vest.**

Indonezia... îndepărtat ţinut al mirodeniilor şi cauciucului, al petrolului şi al cîntecelor în ritm legănat, asemenea frumoasei, bogatei naturi a acestui colţ de pămînt. I-am cunoscut la Festivalul de la Bucureşti pe tinerii soli ai poporului indonezian, am ascultat cîntecele lor, le-am admirat şi le-am învăţat pentru a le îngîna atunci cînd ne amintim cu dragoste de grupul de tineri în alb, purtînd pe cap cunoscuta lor tichie neagră de catifea.
Tinerii indonezieni au plecat, dar n-au fost uitaţi. Fiecare ştire sosită din însorita lor ţară ne informează de felul în care trăieşte şi luptă tineretul indonezian în cadrul luptei generale a poporului său, pentru pace şi independenţă naţională.
În ultimul timp vin ştiri tot mai numeroase care vorbesc despre lupta pe care poporul indonezian o duce pentru independenţă şi întregirea ţării cu provincia Irianul de vest care-i aparţine de drept.
Care este situaţia acestei provincii, cum s-a ajuns ca ea să fie ruptă de Indonezia?
Pentru a răspunde acestei întrebări, socotim că este necesar să amintim mai întîi, pe scurt, desfăşurarea cîtorva evenimente importante din istoria Indoneziei.
Indonezia — adică „Indiile olandeze" — reprezintă teritoriile descoperite de olandezi în epoca marilor călătorii, cînd toţi navigatorii urmăreau să ajungă primii în ţinuturile minunate ale Indiei.
Exploatată timp de peste 300 de ani, Indonezia a rupt lanţul robiei coloniale în 1945 cînd — datorită condiţiilor create de înfrîngerea imperialismului japonez de către Uniunea Sovietică — popoarele Asiei s-au ridicat la luptă împotriva asupritorilor. În acel an a fost creată Republica Indonezia, care n-a trăit mult timp, căci imperialiştii olandezi nevrînd să piardă acest însemnat izvor de cîştig au dus la crearea, în 1949, a aşa-zisei Uniuni olando-indoneziene, formă ascunsă a colonialismului. Masele populare au impus însă desfiinţarea acestei cîrdăşii între imperialismul olandez şi trădătorii localnici. În urma tratativelor duse la Haga între guvernul indonezian şi cel olandez, din luna august a anului 1954, Indonezia este iarăşi Republică. Tot luna august constituie momentul unei întăriri a luptei poporului indonezian pentru eliberarea Irianului de vest — parte integrantă a Indoneziei acaparată de olandezi.
Irianul de vest este jumătatea apuseană a insulei Noua Guinee, aflată în partea de răsărit a Indoneziei. Cealaltă jumătate este stăpînită din anul 1824 de către Marea Britanie.
Pentru suprafaţa sa de 412.800 km.p., Irianul de vest are puţini locuitori, aproximativ 1 milion. Ca şi în celelalte insule, se găsesc şi aci obişnuitele plantaţii cu arbori de cauciuc, chinină, ceai. Cea mai însemnată bogăţie a acestei provincii este însă petrolul.
Petrolul este deci explicaţia îndărătniciei cu care imperialiştii olandezi se agaţă de stăpînirea acestui teritoriu, care prin trecutul său istoric, prin caracterul economiei şi prin populaţia sa — grupul „daiac" al popoarelor indoneziene — nu poate fi despărţit de Indonezia. Colonialismul olandez care nu a renunţat la profiturile uriaşe strînse de pe urma exploatării crunte a poporului indonezian urmăreşte să transforme Irianul de vest într-o bază de agresiune.
În menţinerea colonialismului în Irianul de vest depun un interes deosebit Statele Unite ale Americii: Noua Guinee constituie o poziţie strategică de primă importanţă pentru planurile agresive ale imperialismului american în sud-estul Asiei. În Irianul de vest S.U.A. exercită o pătrundere deosebit de activă atît pe plan economic, cît şi politic. Astfel, la conferinţa de constituire a Uniunii olando-indoneziene, ţinută la Haga în 1949, pe lîngă cele două părţi interesate, a asistat şi un american, care mai tîrziu a ajuns ambasador al S.U.A. în Indonezia. Monopolurile americane de exploatare a petrolului, cu acordul slugarnic al colonialiştilor olandezi, încearcă să se stabilească pentru multe zeci de ani în Irianul de vest.
Înfruntînd piedicile care i se pun în cale Indonezia se opune tuturor încercărilor de subminare a luptei sale pentru independenţă deplină. Guvernul indonezian, ducînd o politică care ţine seama de interesele naţionale ale poporului indonezian, a respins tratatul agresiv al Asiei de sud-est (S.E.A.T.O.) creat de S.U.A. şi luptă pentru relaţii normale cu toate ţările Asiei şi ale lumii.
De aceea, la cererea sa, chestiunea Irianului de vest a fost înscrisă pe ordinea de zi a celei de a 9-a sesiuni a Adunării Generale a O.N.U.
Motivînd cererea poporului indonezian ca Irianul de vest să fie înapoiat Indoneziei, reprezentantul acesteia, dr. Sunarjo, a arătat că la baza conflictului dintre Olanda şi Indonezia stă colonialismul, căruia membrii Organizaţiei Naţiunilor Unite trebuie să-i pună capăt, în interesul păcii între popoare. În continuare, reprezentanţii Indoneziei au arătat că Olanda transformă Irianul de vest într-un stat poliţist, în care sînt interzise locuitorilor cele mai elementare libertăţi. Aceasta a dus la izbucnirea a numeroase răscoale, cum este cea din regiunea Soronga. Menţinerea dominaţiei olandeze în Irianul de vest — lucru dorit mai ales de S.U.A. — nu este de natură să uşureze relaţiile olando-indoneziene, ci dimpotrivă constituie o ameninţare la securitatea Indoneziei şi a ţărilor din sud-estul Asiei.

Ţinînd seamă de starea de lucruri arătată, în dorinţa de a rezolva pe cale paşnică acest litigiu, guvernul indonezian a propus Adunării Generale o rezoluţie care prevedea ca să se reia tratativele olando-indoneziene, iar secretarul O.N.U. să supravegheze şi să raporteze viitoarei sesiuni a Adunării Generale cele realizate.
Multe delegaţii la O.N.U. în frunte cu delegaţia U.R.S.S. au sprijinit cererea justă a guvernului indonezian. Este demn de reţinut că statele din sudul şi sud-estul Asiei, precum şi statele arabe au fost de partea delegaţiei indoneziene. Numai Olanda şi unele ţări de sub influenţa S.U.A., ca Australia, Belgia, au fost împotriva rezolvării problemei Irianului de vest. Aceste delegaţii au încercat să arate, ca şi în alte cazuri, că O.N.U. nu trebuie să se amestece, fiindcă este un caz de politică internă a unui stat.
În cele din urmă, a fost adoptată rezoluţia prezentată în comun de 8 ţări (Argentina, Costa Rica, Cuba, Ecuador, Salvador, India, Siria şi Iugoslavia), în care se afirmă necesitatea continuării eforturilor Olandei şi Indoneziei pentru rezolvarea problemei şi raportarea la viitoarea sesiune ordinară a Adunării Generale a O.N.U.
În ciuda faptului că problema Irianului de vest nu s-a rezolvat la sesiunea trecută a O.N.U., adoptarea acestei rezoluţii constituie o înfrîngere a politicii colonialiste în sud-estul Asiei şi în primul rînd o înfrîngere a planurilor agresive ale S.U.A.
Ca şi înainte, poporul indonezian continuă lupta pentru ca Irianul de vest să fie integrat Indoneziei. Prin mari mitinguri şi demonstraţii, populaţia Indoneziei îşi exprimă hotărîrea de a lupta pînă la deplina şi justa rezolvare a problemei Irianului de vest.
Eliberarea Irianului de vest este cauza naţională a poporului indonezian. Această cauză dreaptă trebuie să triumfe.

N. CRIŞAN

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii", Tel. 7.60.10, 7.61.00. Secţia scrisori Tel. 7.66.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".